

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 3

Ročník LIX

Květen/červen 2011

Number 3

.Volume LIX

May/June 2011

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved PP 239732-00003

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

CO NEUVIDÍTE V AUSTRALSKÝCH MEDIÍCH

OBSAH

<i>Slovo starosty a pokladníka</i>	6
<i>Ohlasy čtenářů</i>	8
<i>Žalov</i>	9
<i>Dopis bratra Jana Waldaufa</i>	9
<i>Vzácná iniciativa</i>	10
<i>Květnové události 1945</i>	13
<i>Letem světem</i>	14
<i>10 things to learn from Japan</i>	17
<i>Hádankový koutek</i>	18
<i>Kino Ponrepo</i>	19
<i>Humor</i>	20
<i>A father and daughter</i>	22
<i>Perly a perličky</i>	25
<i>Retardovaná revoluce</i>	30
<i>Islam and immigration laws</i>	34
<i>Adelaida, Adelaida</i>	36
<i>Z tajů krás české řeči</i>	39
<i>Recenze – Sokol-malé dějiny</i>	42

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada:

B Šindler, P Čermák,

M. Daňková

Telefon redakce:

02 9981 4765

Email:

petevasyd@hotmail.com

Věstník se též nachází na

internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

6. 7. 2011

(Vždy první středa

v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Každoročně je zvykem, že nově zvolený starosta děkuje všem členům, kteří se zúčastnili valné hromady. Proto, sestry a bratři, vám všem srdečně děkuji, že jste přišli a zvolili si náš nový výbor. Věřím, že nebudete tímto výborem zklamáni. Já sám budu pevně usilovat o harmonickou vzájemnou spolupráci všech členů nového výboru. Zdar naší sokolské jednotě Sydney.

Naše akce: **21.5.** sportovní sobota strana 7; **29.5.** dětský maškarní ples strana 12; **19.6. a 24.7.** kino Ponrepo str. 19; **28.5., 11. a 25.6.** sobotní volejbal str. 22 a 46.

Pravidelné akce na zadní straně obálky, všechny akce také na SBS radio (strana 46) a na www.sokolsydney.com.

Nazdar Jan Jelínek

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili před-platně v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel je 25.20 AUD a od července tohoto roku bude opět zvýšeno. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasilali 30 AUD místo dosavadních 25 AUD, pokud si to ovšem mohou dovolit. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 3. 2011 do 30. 4. 2011 celkem \$1,180; fond na údržbu Národního domu \$420. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2011 JSOU NYNÍ SPLATNÉ A MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2011.**

Členské legitimace byly zaslány všem finančním členům. Pokud jste zaplatili členský příspěvek do konce dubna a nedostali jste poštu legitimaci, dejte mi, prosím, vědět na adresu Sokola nebo na telefon (02) 9981 4765.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1. 1. do 31. 12. 2011.

Vydání od 1. 3. 2011 do 30. 4. 2011 celkem \$10,967.25, z toho mimořádné \$5,808.56 za úřady nařízené protipožární úpravy budovy.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 3. 2011 do 30. 4. 2011

Hlaváčová H	100	Mach E	25	Vaníček J	10
Eliáš K Dr	25	Hajdová J Dr	25	Škopek M Dr	50
Fiala O	25	Nováčková V	25	Toman R	110
Šárka B	50	Siegl D	25	Jelínek J&M	85
Holovsky M	25	Bureš O	50	Prescott T&L	20
Krauss J	100	Saltmanová T	25	Grotte F&Z	100
Gajdošíková M	75	Jedovnická J	25	Navrátil V	75
Martínek Z	50	Šťastná E	25	Berton S	25
Kratochvílová M	50	Pohl A	25	Halásková J	30
Svoboda V	25	Chvojka R	25	Lokšánová A	25
Felbingerová M	5	Hercog A	25	Bonyhady V	25
Altová M	50	Pomej J&M	30	Zelinová K	25
Novák J&M	25	Weir J	25	Smeták V	5
Anonym	25	Řehák J	30		

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny tyto platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

Česko – Slovenská sportovní sobota

Kdy: *sobota 21. 05. 2011*

Kde: *SOKOL SYDNEY LTD. 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest*

Program: **Sportovní turnaje o ceny**

Dopolední turnaj v **nohejbale** 9.00 am (družstva po 3 lidech)

Odpolední turnaj ve **volejbale** cca 1.00 pm (smíšená družstva 6 lidí – týmy je možné poskládat až na místě) a **ping-pongu**

Občerstvení: Po celý den i noc občerstvení a točené pivo pro každého

Jídla jak od maminky: Guláš s houskovým knedlíkem

Řízek s bramborem

Párky, chlebičky

Dršťková polévka

Nápoje – točené: **Pilsner Urquell**

Gambrinus

Lahvová piva, whiskey, vodka, fernet, rum

Nealkoholické nápoje rozlévané i lahvové

Káva, čaj a nebude chybět ani zákusek

Po celý den vás rádi a s úsměvem obsloužíme ve spodním i vrchním baru. Celý odpolední, večerní a noční program bude doprovázet hudba s osvětlením a doprovodnými soutěžemi.

Kontakt

Registrace na stránce [www.facebook.com Cesko Slovenska sportovni sobota](http://www.facebook.com/CeskoSlovenskaSportovniSobota)
Případně důležité dotazy na tel. Vašek Novák 0411 984 469;

Jarda Krejčík 0407 940 570;

Honza Hechtberger 0405 125 365

Dopravní spojení

Nic moc. Nejlepší je domluvit se s někým s autem (26 min ze city). Případně z Wynyard Station autobus L90 a 280 (59min) a rovněž autobus číslo 169.

A samozřejmě s sebou pozvěte i vaše kamarády a známé.

Valná hromada Sokola Sydney

se konala 3. dubna 2011 v Národním domě ve Frenchs Forest. Pro funkční období 2011 – 2012 byli zvoleni tito ředitelé, činovníci a členové výboru: **Ředitelé:** Jan Jelínek, starosta, hospodář a držitel licence pro prodej alkoholických nápojů; Edita Berntsenová, místopředsedkyně; Maria Daňková, jednatelka a matrikářka; Petr Čermák, pokladník; Ray Černý, vzdělavatel a knihovník; Mirek Farský, náčelník; Eva Čermáková, náčelnice.

Členové výboru: Václav Novák, Marta Nováková, Pavel Kohout, Mirka Felbingerová, Jan Henkel a Mirka Pomejová.

Starosta župy: Jiří Jelínek

Representantka canberské pobočky: Zora Kašpárková.

Ohlasy čtenářů Věstníku

Děkuji Věstníku za výborné a poučné články, a „letem světem“. Ráda čtu zprávy z Vídeňských svobodných novin. Žila jsem ve Vídni skoro do konce války. Do Sokola jsem chodila jako žačka do Vídeň I. Hausburgergasse dokud Hitler Sokol nezavřel a do škol Komenského. Ve 3. okrese ještě škola existuje.

S pozdravem Vaše Hela Hlaváčová

P.S. Přikládám \$50 na Sokol a \$50 na Věstník.

Vážení Petře a Bořku!

... Mnohé díky za posílání Věstníku který s manželkou rádi pročítáme. Zejména mě zajímají kapitoly Tvého příjezdu do Austrálie, Bořku. Mých 25 kapitol spí v šuplíku už devět let. Doufám, že je někdo jednou přeloží do krásné mateřštiny.

NAZDAR!

Oliver a Heather Fiala, Exeter NSW

Nazdar bratře Šindlere,

Zdravím z Mnichova. V posledním čísle australského Věstníku se zmiňuješ o časopise Sokolík vydávaném (nebo vydávaném - ta Čeština je opravdu hezký jazyk) sokolskou jednotou TV Sokol Mnichov. S označením jako nejbarevnější a nejlesklejší sokolský časopis se dá jenom souhlasit, jakož i s tím, že časopis obsahuje především zprávy lokálního významu doplněné občasnými oslavami šéfredaktora.

V této souvislosti bych se chtěl zmínit o druhé mnichovské sokolské jednotě - SKV Sokol Mnichov - vydávající časopis zVěstník, jako více méně pravidelně tříměsíční periodikum. Vycházím z toho, že tento časopis dostáváte - spolu s dalšími 1000 příjemci - elektronickou poštou, pro jistotu zasílám poslední číslo na ukázkou jako přílohu tohoto mailu.

V časopise se pokoušíme zabývat tématy zajímavými i ostatní sokolské i krajanské organizace s úmyslem vyvolat k těmto tématům diskuzi a zjistit a dále zprostředkovat názory na různé problémy a to od čtenářů jak z České republiky tak ze zahraničí (současná situace v ČOS se bohužel nabízí jako současně diskusní téma číslo jedna) a na rezonanci si zatím nemůžeme stěžovat.

Chtěl bych Tě proto požádat o trochu propagace našeho časopisu v Austrálii ať již elektronickým zasíláním na další relevantní - nám neznámé - adresy, nebo občasnou zmínkou v australském Věstníku, samozřejmě bych tuto spolupráci rád založil na reciprocitě, už vzhledem k informačnímu deficitu, vzniklému v sokolské organizaci po zániku časopisu Sokol.

Těším se na Tvoji odpověď a ještě jednou zdravím do Austrálie.

Za SKV Sokol Mnichov

Karel Pokorný starosta

Přiložen šek na \$100... Věstník velmi ráda pročítám a vždy si připomenu X. sokolský slet kde jsem cvičila jako dorostenka. Moc lituji, že to mám tak daleko do Sokolského domu. Přeji všem sokolům mnoho úspěchů do budoucna.

Se sokolským NAZDAR

Marie Altová, Burwood NSW

Žalov.

Z Ameriky došla od sekretáře Světového Svazu Sokolstva bratra Vladimíra Dostála smutná zpráva o nečekaném **úmrťi bratra Larry Lažnovského**, místostarosty SSS a bývalého starosty Americké obce sokolské. Zemřel, jak oznamuje bratr Dostál, ve Spojených Státech v sobotu dne 26. března. Byl za svého života významným představitelem sokolského hnutí a pro všechny, kteří jej znali, byl i ztělesněním sokolských ctností a dobrým přítelem svým spolupracovníkům. Bude nám všem velice chybět. Čest jeho světlé památce.

DOPIS BRATRA JANA WALDAUFA

Sestry a bratři:

pokračující případ insolvence loterijní společnosti Sazka je sledován v České republice články v tisku. Tak například MF Dnes:

Sportovci nedostanou tatranku, medaili, pohár

Peněz na provozování sportovišť je žalostně málo, stěžují si provozovatelé některých z nich, závislých na příjmech od Sazky. Sokolovny a tělovýchovné jednoty musejí šetřit na organizování závodů, cenách pro sportovce, antuce nebo opravách budov.

„KDYŽ NEBUDOU PENÍZE, ZE SOKOLOVEN MOHOU BÝT RUINY“

Problémy má i Sokol, s podílem 13,5% druhý největší akcionář Sazky. Podle prvního místostarosty organizace Oldřicha Lomeckého je jediným jistým letošním příjmem část z mimořádné dotace od státu ve výši 270 milionů korun, - tak zvané „Kalouskovně“. Peníze od Sazky považujeme za nereálné, říká Lomecký. Zatímco v minulých letech Sokol hospodařil s částkou 120 až 150 milionů korun, letos musí vyjít se zhruba 70 miliony. Sokol si musí utáhnout opasek v mnoha směrech, bude se šetřit na opravách sokoloven i na organizaci Vsesokolského sletu.

Pokud by situace trvala déle, může se snížit počet sokolských jednot, někde se přestane cvičit, vytápět a opravovat, říká Lomecký. V některých chudších jednotách sokolovna se nebude vytápět a opravovat, začne chátrat a za pár let z ní může být ruina.

Peníze ze Sokola se přidělují tak zvaným župám (regionální centra) a odtud putují dál do tělocvičných jednot, tedy nejmenších útvarů. Někde se zatím šetří jen na župách, jinde už i na jednotách, které spravují sokolovny. Šetřit na jednotách se bude například tak, že se nepoklade nová antuka na hřiště, omezí se pořádání závodů a soutěží, nebo udílení cen jako jsou sladkosti, poháry a medaile, případně se zvýší startovné. „Nebereme to zatím tak tragicky, že Sazka padá a musíme se rozpadnout. Myslíme, že Sokol má pevnější základy a ustojí momentální politické výkyvy.“

Ve Středočeském kraji je situace o něco lepší. Na župách dochází k omezování personálního zajištění činnosti, leckde se museli propouštět zaměstnanci, ale pokud jde o jednoty, nehrozí omezování činnosti miní jednatel župy Josef Těšitel.

Tolik tedy článek v MF Dnes. Sokolu a přípravě vsesokolského sletu zřejmě neprospělo, že COS zrušila další vydávání ústředního časopisu „Sokol“ a pokus několika jednotlivců (J. Žitná a další) náhradou vydávat soukromé informace internetem nedokázal ústřední tisk nahradit.

Upřímně doufáme, že další zprávy budou radostnější.

Na zdar!

Honza

VZÁCNÁ INICIATIVA SESTRY EDITY BERNTSENOVÉ

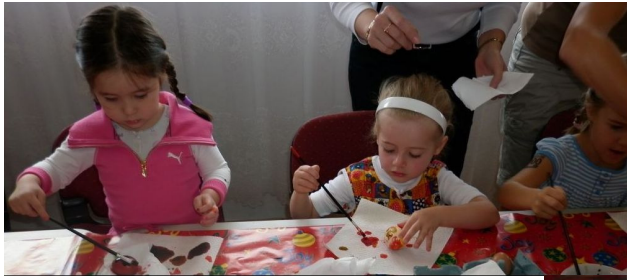
Na některé otázky prostě nenalzáme odpovědi; jako například na otázku „Kdy se opět otevře restaurace v sokolovně naší jednoty, našeho Národního domu?“ – na takové otázky odpověď stále ještě marně hledáme. Jsou ale, bohudíky, i jiné otázky, na něž odpovědi nalzáme poměrně snadno. Jako například: Kdo uspořádal vloni v sokolovně velice úspěšný maškarní ples pro děti? Sestra Edita Berntsenová. Kdo se snesl vloni během mikulášské nadílky k dětem přímo ze slovenského nebe? Sestra Berntsenová v podobě anděla. Kdo připravil letos v dubnu pro dětskou drobotinu krásné nedělní odpoledne s malováním kraslic? Nikdo jiný než opět sestra Edita Berntsenová. Místostarostka naší sydneyjské jednoty je prostě osobou plnou vzácné a užitečné iniciativy. Tím dětským maškarním plesem a tím malováním kraslic dovedla podchytit zájem dětí i jejich rodičů, a zároveň také dokázala, že děti přijdou, že je rodiče dovezou, jen to vzít za správný konec. V tom milém kraslicovém nedělním odpoledni byl sestře Berntsenové vydatně nápomocen i obětavý pan Ivo Bilík jako zprostředkovatel hudby dětem blízké, a samozřejmě i bratr starosta Jenda Jelínek jako pohotový dodavatel pokroutek a dobré vůle všem přítomným. Budiž vysloven novopečené babičce sestře Berntsenové, i všem ostatním, kdo se o úspěch onoho kraslicového odpoledne svojí pomocí zasloužili, vřelý dík. Sestře Editě upřímně přejeme, aby její iniciativní energie nikdy neutuchla!

Redakce Věstníku

UDÁLOST FOTOGRAFICKY ZVĚČNIL BRATR PAVEL KOHOUT

VÍCE SNÍMKŮ NA DALŠÍCH DVOU STRANÁCH

DETSKÝ MAŠKARNÝ PLES

Milé matky, otcovia, babičky a dedkovia!

**Prived'te svoje deti do nášho sokolského Národného domu
v 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest
v nedeľu 29. mája 2011 od 10.30 doobeda.**

**Program pre deti - zábava s hudbou, prehliadka masiek
a občerstvenie.**

**Bude otvorená sokolská reštaurácia a podávať sa budú párky,
tlačenka, zákusky, koláče, káva, čaj a české a slovenské pivo.**

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

Vzpomínka na květnové události roku 1945.

Ivo Jindřich Václav Pšeničný

Jak ten čas letí - 9. května to bude 66 let od konce nacistické okupace Československé republiky. A tak se mé vzpomínky vrátily do mých klukovských let. Byl rok 1945, z Prahy zmizely poslední zbytky německé soldatesky a na pražských ulicích byly barikády z vytrhaných dlažebních kamenů plné různých pro 13tiletého kluka zajímavých a svůdných věcí. Potajmu jsem nanosil domů a schoval pod postel pistoli „devítku“ belgické výroby i s náboji, fungující polní telefon, dalekohled, kožené sumky na náboje, elektronický sextant a množství prázdných mosazných nábojnic od malých až po velké z kanónů. Ty jsme pak s kamarády přivázali na doma vyrobené vozíčky. Do nábojnic jsme vložili svitky filmu, zapálili a vozíčky se rozjely šílenou rychlostí díky raketovému pohonu. S kamarádem Přemkem Žížkou jsme se také vydali na ruzyňské letiště, naplněné množstvím německých stíhacích a bombardovacích letadel stále ještě v plné výzbroji. Hemžilo se to tam lidmi všeho věku a všichni jsme vybírali z letadel palubní přístroje, rádia; všechno vlastně nepoužitelné, ale vhodné jako suvenýr. Sem tam se ozvala střelba - kulomety byly stále plné nábojů a náhodným zmáčknutím spouště začaly střílet. Zázrakem se nikomu nic nestalo! Dodnes cítím ten zvláštní, nepopsatelný pach uvnitř letadel - směsice benzínu, laku, oleje, kůže a bůh ví čeho ještě.

A pak mám živou vzpomínku na něco úplně jiného. Všichni kolaboranti zahodili odznaky „Vlajky“ - to byla Němci vytvořená organizace s cílem získat Čechy pro kolaboraci s německými okupanty. Bohužel mnoho lidí do ní vstoupilo. Výše zmínění kolaboranti teď obrazně obrátili kabáty na ruby a stali se nejhorlivějšími protiněmeckými fanatiky, aby se zapomnělo na jejich minulost. To byli oni, kteří honili do hola ostríhané Němky v kolonách po ulicích a bičovali je. To byli oni, kteří bez soudu věšeli mnohdy nevinné lidi na pouličních světlech. Češi, kteří skutečně trpěli v nacistických vězeních a koncentracích takové nelidskosti nepáchali.

Ještě jedna vzpomínka: během pražského povstání, které začalo 5. května rozhlas vysílal úpěnlivé prosby o spojeneckou pomoc francouzsky, anglicky a rusky - bezvýsledně. Západ nás opět zradil a nechal Němce pobíjet výkvět českého národa přes to, že americká armáda generála Pattona a Československá obrněná brigáda byla v Plzni pár kilometrů od Prahy. Eisenhower jim zakázal jít nám na pomoc, jelikož slíbil Stalinovi, že nás musí „osvobodit“ Rudá armáda. A tak zatím co 8. květen byl v celé Evropě koncem války a všichni oslavovali, v Čechách nás Němci pobíjeli až do následujícího dne, kdy konečně dorazila z velké dálky ruská vojska. „Osvobození“ Rudou armádou mělo veliký vliv na veřejné mínění, které o předchozích machinacích nic nevědělo. Veřejnost ruské vojáky nadšeně vítala a házela jim kytice šeriků. Lidé včetně mých rodičů doufali ve svobodnou budoucnost a pokračování Masarykovy demokratické republiky.

Potom se u nás objevil „strejda“ Gusta Wollner, dobrý přítel rodiny. Utekl před Němci a bojoval jako voják zprvu ve Francii, pak v Africe a v Evropě v Československé obrněné brigádě. S tímto útvarem přijel do Prahy, kde brigáda měla konat slavnostní přehlídku. Gusta mně ukázal britské vyznamenání (St. George's Cross) a vzal mě na Bílou Horu, kde byla brigáda seskupená. Prolézal jsem s ním obrněné vozy a tanky a byl jsem v sedmém nebi. Ale přinesl nám špatné zprávy. Nabádal rodiče, aby okamžitě odešli na Západ; věděl, že to špatně dopadne a že nevyhnutelně skončíme pod komunistickou diktaturou. Vyprávěl, že přehlídka Československé obrněné brigády byla povolena jen pod podmínkou, že všechny zbraně a munice se musí odevzdat pod kontrolu úřadu tehdy již v rukách komunistů. Pro naše vojáky to bylo velice ponižující. Ale rodiče stále žili v naději, že prezident Beneš nás nedá. Také na to pak nepěkně doplatili. Gusta Wollner zůstal v Anglii, oženil se, později se přestěhoval do Kanady. Byli jsme s ním v písemném styku až do jeho smrti.

Tak to byla má vzpomínková cesta do jara 1945. Doufám, že by to mohlo zajímat mladší generace, a že jsem Vás příliš nenudil.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2011 VĚSTNÍK \$25?

LETEM SVĚTEM

Únorové číslo západoaustralského **Klokana** se odělo do přepestrého hávu a jeho první a poslední stránka jsou toho přesvědčivým důkazem. Na titulní stránce se díváme na čtyři roztomilé holčičky a dva roztomilé chlapečky v raném předškolním věku – radost se na ně zahledět! ... Mezi zaujímavostmi „Viete-Neviete“ sa dočítame na príklad to, že oko pštrosa je väčšie ako jeho mozog, že najznámejšie slovo na planéte je OK, druhé je Coca-cola, že matka Adolfa Hitlera uvažovala o potrate, ale jej doktor jej to vyhovoriť, že Eskimáci používajú chladničku na to, aby im nezamrzli potraviny – a mnoho jiných zaujímavostí.

Také list melbournského Sokola, **Kvart**, má ve svém březnovém vydání několik velmi zdařilých barevných snímků. Na titulní stránce vidíme fotografii z koněpruského jeskynního systému poblíže Berouna, uvnitř listu je krásná fotografie zámku v Litomyšli a na čtvrté stránce je snímek skupiny dětí jak zpívají „Skákal pes přes oves“. Najdeme i tuto pozoruhodnou informaci: Zhruba 10 km od Litomyšle se nachází pískovcový skalní komplex zvaný Toulouvcovy Maštale. Oblast je zajímavá řadou až několik desítek metrů vysokých skalních útvarů, z nichž mnohé dostaly i své názvy. Celé území je protkáno řadou hluboce zaříznutých skalnatých údolí s bublajícími potůčky a studánkami. Některá jsou hluboká až 60 m ... Turisté z Austrálie, nastražili jste si uši? – Ještě k lednovému Kvartu. Podle pisatele označeného třemi hvězdičkami *** je snad nejdelším slovem v češtině „nejneobhospodařovatelnější“, a nejdelší větou složenou pouze ze souhlásek je: Smrž pln skvrn zvlhl z mlh, a „rekordmanem bez samohlásek“ je prý slovo „svrnkls“. Souhlasíte? I toto jsou asi taje češtiny, i když do krásy to má dost daleko.

Únorové vydání časopisu **American Sokol** vydávaného v Illinois vyzývá čtenáře mít na paměti důležitá březnová data – a mezi nimi čteme tato: čtvrtého března český film v San Francisku, šestého března vzpomínka na T. G. M. v Sokole Greater Cleveland, třináctého března Sokol New York Annual Gymnastics Exhibition – a tak dále ... Když člověk pročítá v tomto čísle uveřejněná jména členů výboru Amerického Sokola – jen namátkou: Podhrasky, Kucera, Curran-Hurst, Fiordelis, Short, Vondra, Breidenbach, Dalton – znovu si uvědomuje, že sokolské kořeny dovedou zapadat hlouběji než k příjmením...

Nějak se mi na stůl zatoulal i Oběžník tělocvičné jednoty Sokol I. Smíchov z minulého prosince, „**Zpravodaj**“. Jeho Slovo starosty jde do tisíců slov – nu, však mají ti Smíchovští o čem hovořit. Bratr starosta Otta Novák se v něm rozepisuje hlavně o restaurování jejich sokolovny – a myslíte, že není co závidět? Počtete si a suďte sami: „...Nejtěžším technickým a technologickým oříškem byly restaurace tří velkých historických oken s lepty podle návrhu Mikoláše Alše ... Zrestaurovali jsme bronzové desky s reliéfy bratří Vaníčků. Přitom se ukázalo, že desku Jindřicha Vaníčka zhotovil náš nejvýznačnější medailér Josef Šejnost ...“. S takovýmito rekonstrukčními problémy při opravách sokolovny se výbor naší sydneyké jednoty našťestí – naneštěstí? - potýkat nemůže a ani nemusí... Nebo že bychom přece jen mohli jednou pod střechou objevit výtvořby aboridžinálů?

První stránka prosincového vydání **Vídeňských svobodných listů** je ve znamení vánoce a dovídáme se, že chrámový sbor českého kostela na Rennwegu bude zpívat – tedy jistě již i zpíval – na Štědrý večer Rybovu mši „Hej mistře“. – Tématu jak se v české sokolské Vídni vloni slavil Mikuláš jsou věnovány dvě stránky s četnými fotografiemi a stoletému jubileu družstva „Český dům ve Vídni“ jsou též věnovány dvě stránky. Tím domem je Hotel Pošta. Je to výstavná pětipatrová budova zakoupená v roce 1908 na adrese Fleischmarkt 24, se spolkovými místnostmi v zadní části objektu ústící na Drachengasse. Součástí je i divadelní sál. – Můžeme si také přečíst článek o vídeňském skladateli Janu Křtiteli Vaňhalovi, současníku Mozarta a Haydna, jenž významně přispěl k fixaci formy symfonie klasicismu. Netřeba vůbec ani podotýkat, že je Vaňhal v hudebním světě znám jako Johann Baptist Wanhal, skromnost Čechů mezi totiž skutečně nezná. Tak jako ten Radetzky/Radecký – to byl velký pán. Brambory dal vojákům a maso sežral sám... Takový oslavný popěvek, to dokážeme složit hned na fleku. Ale, prosím, Wanhal/Vañhal, podobně jako pravděpodobně ten nejslavnější vojevůdce habsburského mocnářství, Radetzky/Radecký, byli oba Češi – třeba i jako polena – a my, čeští švejkové po pádu monarchie neleníme a okamžitě ještě za tepla odstraňujeme v Praze jeho sochu a nehlásíme se k němu. Ku

geniálním vojevůdcům jako byli Wallenstein/Valdštýn nebo Radetzky/Radecký se přece my stodvacetiprocentní demokraté nebudeme hlásit. Ke knedlíkům se samozřejmě hlásit nikdy nepřestáváme... A nějaký takový ten Vaňhal sem nebo tam? Koho to hele zajímá? ... Lednové číslo má na první stránce podnětný článek o vzestupu diskriminace křesťanů v Evropě, a S. M. Newerkla, profesor bohemistiky na vídeňské universitě, pokračuje ve svých pozoruhodných statích o dějinách vídeňské bohemistiky. Poslední stránku Vídeňských novin raději nečtěme – je tam, jako v každém čísle, tolik oznámení o českých kulturních a společenských událostech konaných ve Vídni, že až zrak přechází a čtenáře v Austrálii se zmocňuje bledá závist... V únorovém vydání je zajímavý článek o životě hudebního skladatele a táborského rodáka Oskara Nedbala. Dovídáme se v něm, že Nedbal žil dlouhá léta ve Vídni a do Čech se přestěhoval až po první světové válce. Ve Vídni také složil svou úspěšnou a často v Evropě hranou operetu *Polská krev*. Jeho život skončil v roce 1930 sebevraždou. – Březnové vydání nám opět skýtá celou řadu zajímavostí. Upozorňuje nás například na to, že čeští komunisté letos znovu oslavovali výročí událostí kolem pětadvacátého února 1948, a u Gottwaldova hrobu zakončili vzpomínkový obřad zpěvem internacionály. Podle citovaných vídeňských novin *Die Presse* je pro české komunisty ten den stále Vítězným únorem. Komunistická poslankyně Marta Semelová prý v pražské sněmovně vzbudila rozruch svou obhajobou komunismu, během níž označila komunistický převrat v únoru 1948 za „významný mezník v historii České republiky, který zahájil sociálně a ekonomicky nejúspěšnější období“. – Svobodné noviny se také zabývají vzpomínkou na zemřelého spisovatele Arnošta Lustiga, který žil od roku 1970 v USA odkud se vracíval na pravidelné návštěvy do republiky. – Celé dvě stránky březnového čísla jsou zaplněny krásnými barevnými fotografiemi z letošního reprezentačního a maturitního plesu české mládeže ve Vídni konaného v Kursalomu Hübner. Dere se mi na jazyk doporučení českým rodičům v Austrálii, aby svoje vdavek či ženitbychtivé ratolesti na tyto každoročně ve Vídni pořádané plesy s důvěrou posílali a napomáhali tak eventuálnímu spríznění souladných mladých českých duší... Dovídáme se také o nejnovějším objevu archeologů zrnka kávy a burského oříšku v klebním zásypu Vladislavského sálu na pražském Hradě z konce šestnáctého století. Z tohoto nálezu prý vyplývá, že tyto dvě exotické potraviny byly už v Praze známy na dvoře Rudolfa II, tedy o jedno století časněji, než se dříve o jejich výskytu v Evropě předpokládalo.

Pozvánka na březnové sokolské šibřinky, kam nás zve únorové **SLOVO** Sokola v Minnesotě nelze vzít bohužel vážně – došla nám ta pozvánka pozdě. Škoda. Totéž, pohříchu, platí i o pozvánce na březnový kurs kuchaření – ale přece jen slyšme, co jsme promeškali: Sokol Minnesota will be offering an Easter bread-baking class on Saturday, March 26, from 9.30 a.m. to 1 p.m. at the CSPA Hall. Taught by Doreen McKenny and assisted by some of our experienced Sokol cooks, the class will cover making dough from scratch and bread of several different shapes. The bread is similar to the braided vánočka sweet bread that is made for Christmas... Nejsem kuchařka, ale chleba z vánočkového těsta bych si se zájmem prohlédl a snad i ochutnal. Jako raritu Sokola Minnesota.

Leží přede mnou i únorové vydání **Čechoaustralana** Barbary Semenov – s tradičně vkusnou grafickou i obsahovou úpravou. Co ale vybrat, kam sáhnout? Snad se podívejme na slova z novoročního projevu presidenta Klause, která nacházíme na první stránce: „...rok 2011 by mohl být rokem dobrým a úspěšným. Nebojme se ho. Nečekejme však, že ho dobrým udělá někdo za nás. Nikdo takový není. Jsme na to jen a jedině sami. A zdaří se nám to, budeme-li jednat ve vzájemné pospolitosti ...“. Moudrá slova. Ovšem, „zlatý voči!“ – viděl někdy někdo někde Čechy jednat ve vzájemné pospolitosti? – Na čtvrté stránce je otištěna báseň Viktora Dyky – *Země mluví, s těmi kontroverzními verši „Opustíš-li mne, nezahynu. Opustíš-li mne, zahyneš“*. Tak to bolševici o exilu, o „emigrantech“, servírovali do omrzení. Povězte mi ale, co je to „opuštění“? Opustil snad svou zemi Komenský? Fysicky přestal být doma přítomen, ale svou vlast přesto nikdy neopustil. Gottwald, Kopecký a jejich spřežení zůstali fysicky ve vlasti, ale opustili ji a zavrhlí svými činy a plány. Nemyslíte? – V rubrice „Odtud a odjinud“ čteme, že novým šéfem České filharmonie se od září příštího roku stane Jiří Bělohlávek. Konečně zase Čech! Hned po sametovém obratu se mohl, a měl, stát hlavním dirigentem Rafael Kubelík. To člověk nějak čekal – ale stal se jím Němec. Nikoli tedy „zrádný emigrant“ Rafael Kubelík... Ne že bych brojil přímo proti

šéfování Charlese Mackerrase, chraň Bůh, ale vtírá se prostě člověku přesvědčení, že Česká Filharmonie má prostě mít českého šéfa.

Došla i březnová canberrská **Beseda**, opět opatřená na titulní stránce obrazem kostelíka v Hervartově na Slovensku malovaným Bohuslavem Kalivodou. Beseda uveřejňuje obsáhlou zprávu výboru za leden a únor tohoto roku a mezi uveřejněnými pozoruhodnostmi je i upozornění, že mistrovství světa v ledním hokeji se koná v Bratislavě a Košicích v dubnu a květnu tohoto roku. Je to pro Slovensko zajisté velké a zasloužené vyznamenání, a přejme tedy pořadatelům mnoho úspěchu v organizaci!

V prvním lednovém čtrnáctideníku **NOVINY** se na titulní stránce zabývá Marcela Čechová s trpkostí srovnáním o tom, jak poměrně snadno dostávají povolení ke vstupu do Austrálie muslimští ilegální přivandrovalci, a s jakými těžkostmi se potkala například dvojice mladých Čechů při legálním podání žádosti o permanentní rezidenci. Je to poutavé, byť dost smutné čtení. – V druhém lednovém čtrnáctideníku čteme rozhorlený dopis „panu Vratislavovi“: Jsem už otráven do morku kostí pokračovat ve čtení hovadských článků Hedvíčka v Novinách. Za to neodsuzuji Hedvíčka – on potřebuje psychiatrické léčení. O tom není potřeba vést další diskuse. Žasnu ale nad tím, že vy dokážete donekonečna otravovat čtenáře Novin takovým marastem. Znam Čechy, kteří právě z důvodů, o kterých se zmiňují, odmítají předplácet Noviny. S pozdravem Jaromír... Co my na to? Ona je sice pravda, že Ross Hedvíček dovede nám Čechům soustavně zajíždět provokativně a soustavně pod kůži, dovolil bych si ale přesto konstatovat, že to my Češi přece dovedeme snášet, ať už s trochou rozmrzení nebo třeba s úsměvem. Nejsme přece netykavky. Je ovšem jiná věc je, jak často se nám to prezentuje... Poněkud poklidnější je čtení článku Pavla Jacka „Všude voda“ o povodních v Queenslandu.

Kde se vzal tu se vzal, najednou se přede mnou objevil **SOKOLSKÝ ZPRAVODAJ ŽUPY JANA MÁCHALA V BRNĚ**, a je to listopadové číslo z minulého roku. Obsahuje celou řadu informací a pojednání o sokolském životě v Brně a mezi jinými novinkami se v něm dočítám, že se tam Sokol překřtil na SokolGym. Je tam i reportáž ze slovenského sokolského sletu v Trenčíně, kterého se zúčastnilo mnoho sokolů z Brna se 155 brněnskými cvičenci. Reportér L. R. nijak nešetří chválou, pozastavuje se však nad jednou podivnou informací ve slovenském tisku: „Smutek v duši zanechává snad jen slovenská tlačová agentúra nesmyslným titulkem ‘Sokolové navazují na Sparta-kiádu’“.

Dosud jsem měl za to, že manželka švýcarské tenisové špičky Rogera Federera Miroslava Vavrinec je původem ze Slovenska. Prosincový **zVěstník** mnichovského Sokola moje dosavadní přesvědčení o jejím slovenském původu trochu zviklal. Ve svém tam uveřejněném „mini-interview“ ji zVěstník označuje za Mirku Vavřincovou, jako by byla původu českého. Do Švýcarska prý přišla v poměrně útlém věku a stala se tenistkou. Na otázku reportéra, zda je pro ni Sokol pojmem prý odpověděla: „Ovšem, samozřejmě, je to část mých vzpomínek“...

Last but not least, s jistým zpožděním došel i únorový **novýPolygon**, a nemohu prostě nezačít úvahou JUDr Milana Hulíka otištěnou v rámci série jeho Příběhů české justice, jako příběh padesátý první, s podtitulem Nález. Četl jsem to opravdu s velkou dychtivostí. Hned v úvodu autor vysvětluje, že český „Ústavní soud ... zahájil proces, který lze srovnat s vyrovnáním s nacistickou minulostí, kterou v Německu (BRD) zahájil dvacet let po válce televizní seriál o holocaustu...“. Hulík potom pokračuje: „...Ten nález je o soudcích, bývalých členech komunistické strany a o členství v KSC vůbec. Více než dvacet let se v ČSFR a poté v ČR diskutuje o tzv. „vyrovnání“ se s minulostí. Byly napsány tisíce slov, promluvil Václav Havel, filosofové, političtí vězni, publicisté, antikomunisté i exkomunisté a i dnešní představitelé KSČM. Spisovatelé, právníci, historici – politologové, sociologové a ekonomové. Psychologové, psychiatři! A až nyní zazněla slova, která by se sice měla tesat, ale bude je lépe vykonávat a psát do rozsudků, námitek a podání, protože mají za sebou nejvyšší autoritu - Ústavní soud jako právní Olymp České republiky...“. O jaký rozsudek či nález vlastně jde? Občan Tomáš Pecina, jeden z účastníků jistého soudního řízení se chtěl dozvědět, zdali byl pan soudce členem komunistické strany. Věc to sice slýchaná, avšak po dvacet let soustavně považovaná soudy za dotaz nepřipustný. Tudíž i soud ve věci Pecinově zamítl jeho dotaz o členství soudce v komunistické straně. Tomáš Pecina se nicméně hrdinně odvolal k několika soudům vyšší instance, byl však všemi těmito vyššími soudy zamítnut. Odvolal se tedy až k instanci v České republice nejvyšší –

k Ústavnímu soudu. Tento soud nakonec dospěl k rozhodnutí, že Pecinův nárok je oprávněn a vydal onen příslušný „nález“ Hulíkem tak vítaný. Učinil „to takovým způsobem, že položil základy nejen dekomunizace české justice, ale české společnosti vůbec...“. Uvedené rozhodnutí Ústavního soudu vstoupilo podle Hulíka do historie tím, že onen soud „POJMENOVAL, DEFINOVAL A VYJÁDRIL, co členství v komunistické straně znamenalo z hlediska především morálního, či spíše mravního nejen pro soudce, ale pro každého člena strany a z hlediska politického poukázal na skutečnost, že takové členství vyjadřovalo i podíl jednotlivce, tedy jeho spoluzodpovědnost za zločiny, které tato strana v historii Československa spáchala ...“, pokračuje Hulík, a v závěrečném odstavci mimo jiné praví: „Otázka na komunistickou minulost nejen soudce, ale kohokoliv v ČR, již není společenské a politické tabu a je možno z ní vyvozovat závěry...“. Co dodat? Hear, hear! – O obsahu Polygonu by člověk mohl samozřejmě psát a psát, a nepočítat ani stránky, ani čas, leč... Leč přece jen se alespoň dotkneme úvahy našeho muzikologa Jaroslava Kovaříčka, kdysi po dlouhá léta působivšího v australské ABC v Adelaidě, dnes „na odpočinku“ v severním Novém Jižním Walesu, a nám v Sydney dobře známého. Pod titulem Rozjímání o hudbě píše o tom i onom, a zaznamenejme si alespoň toto: „... Hudba nepůsobí jen esteticky a emotivně, má také přímý vliv na fyziologii organismu, toho si je však vědomo jen velmi málo lidí...“ Jaroslav Kovaříček se tak připojuje k dalším „Australanům“ do Polygonu přispívajícím.

Kroužil, kličkoval a prolétával Bořek Šindler

10 things to learn from Japan

SKYNEWS reported this a few weeks back.

1. THE CALM

Not a single visual of chest-beating or wild grief. Sorrow itself has been elevated.

2. THE DIGNITY

Disciplined queues for water and groceries. Not a rough word or a crude gesture. Their patience is admirable and praiseworthy.

3. THE ABILITY

The incredible architects, for instance. Buildings swayed but didn't fall.

4. THE GRACE (Selflessness)

People bought only what they needed for the present, so everybody could get something.

5. THE ORDER

No looting in shops. No honking and no overtaking on the roads. Just understanding.

6. THE SACRIFICE

Fifty workers stayed back to pump sea water in the N-reactors. How will they ever be repaid?

7. THE TENDERNESS

Restaurants cut prices. An unguarded ATM is left alone. The strong cared for the weak.

8. THE TRAINING

The old and the children, everyone knew exactly what to do. And they did just that.

9. THE MEDIA

They showed magnificent restraint in the bulletins. No silly reporters. Only calm reportage. Most of all – NO POLITICIANS TRYING TO GET CHEAP MILEAGE.

10. THE CONSCIENCE

When the power went off in a store, people put things back on the shelves and left quietly.

With their country in the midst of a colossal disaster - The Japanese citizens can teach plenty of lessons to the world.

Hádankový koutek

Nejprve výherce a řešení problémů z minulého Věstníku: (už potřetí) pan Richard Toman správně vyřešil všechny tři problémy. Ten třetí dokonce ve třech variantách.

1. Na rozcestí stojí dva bratři. Víš, že jeden vždycky mluví pravdu, ale ten druhý vždycky lže. Potřebuješ se dozvědět, která z těch dvou cest vede do Timbaktů. Můžeš zadat pouze jednu otázku jen jednomu z nich, leč nevíš, který z nich je ten lhář. Co se tedy jednoho z nich zeptáš?

Řešení: **Kterou cestu mi ukáže tvůj bratr, když se ho zeptám, která cesta vede do Timbaktů?** V každém případě mi bude ukázána ta nesprávná cesta, a já vezmu tu druhou, protože lež popisující pravdu či pravda popisující lež vždycky vede ke lži.

2. Najděte sté striktně vzrůstající číslo.

Řešení: **389** (Mám elegantní metodu pro řešení, která používá ta trojúhelníková čísla, ale jako kdysi Fermat, nemám na ni dost místa na jedné stránce se třemi problémy a třemi řešeními těch předchozích problémů; snad až mi někdy zbude více místa.)

3. Pokuste se zaranžovat šest zápalek tak, abyste dostali čtyři rovnostranné trojúhelníky, **kde všechny strany mají délku celé zápalky**. Tu poslední část jsem opomněla dodat.

Řešení: Tenhle problém je třeba vyřešit ve třech dimenzích, to znamená utvořit ze sirek **čtyřstěn (tetrahedron)**. Pan Toman nejprve poslal řešení, v němž trojúhelníky nebyly stejné velikosti a pak ještě jedno, kde byly, ale použily jen polovinu délky zápalky!

„Dovolil bych si přidat k řešení vašeho problému **$a ? a ? a = 6$** další integrovaná universální řešení dávající výsledek 6 pro jakákoliv tři stejná čísla, kromě nuly: **$(a^0 + a^0 + a^0)! = 6$** ,” píše mi pan **Jarda Procházka**. Má naprostou pravdu, ale jen mi napadá, že to není plně v duchu toho, co někdo kdysi stvořil jako zábavnou hříčku...

Dnešní hádanky:

Zkuste najít následující řešení sami, dříve než se obrátíte na internet. Najdete tam všechny tři analogie, a lze tam i najít odkud tyto analogie pocházejí. Více vysvětlím v příštím čísle.

1. **Write the word or prefix that best completes each analogy. For example, in the analogy MAN : WOMAN :: ANDRO- : ?, the best answer would be GYNO-**

STRIP : MÖBIUS :: BOTTLE : ?

SWORD : DAMOCLES :: BED : ?

LACKING MONEY : PENURIOUS :: DOTING ON ONE'S WIFE : ?

Zde je další problém je ze španělského filmu „**Fermat Room**“ z roku 2007. První se objevil v únorovém čísle Věstníku.

2. **Jste v pokoji se zavřenými dveřmi a na stěně jsou tři vypínače. Jeden z nich může rozsvítit žárovku, kterou uvidíte, když otevřete dveře. Leč po otevření dveří se už těch vypínačů dotknout nesmíte. Jak lze zjistit, který z těch vypínačů vlastně žárovku rozsvěcuje?**

Následující problém je z „**Euler Mathematics Enrichment Stage**“, které se mnoho Australských škol účastní. Máte-li zájem se dozvědět více, mohu Vám poslat informace mailem.

3. **Umístněte do níže nakreslené tabulky desetimístné číslo takovým způsobem, že číslice v první buňce bude počet nul v daném čísle, číslice ve druhé buňce bude počet jedniček v daném čísle atd. až do poslední buňky.**

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 19/6/2011 v 14.00 hodin:

HABERMANNŮV MLÝN

Film otevírá jednu z nejkontroverznějších kapitol českých dějin, poválečný odsun Němců, při němž se spravedlivý hněv často mísil s těmi nejnižšími pudy. Jednou z obětí byl i německý průmyslník Habermann, který žil s rodinou na severní Moravě. Okolnosti jeho konce zůstávají dodnes nejasné. Filmový příběh se jeho životním osudem pouze volně inspiroval, ale paradoxy nejšílenějších let dvacátého století prezentuje hrůzně dokonale. Po začlenění Sudet do Třetí říše Habermann dál vytváří pro své české zaměstnance ochranný štít a odmítá se plně podvolit „materské“ ideologii. Jenže šílená doba nakonec dostihne i jeho. Bezprostředně po válce stal hlavním cílem na seznamu „českých vlastenců“, z nichž většinu tvoří jeho bývalí chráněnci. Samozvaným soudcům a katům jde ale spíš o jeho majetek než o spravedlnost. Režie: Juraj Herz Hrají: Mark Waschke, Karel Roden, Ben Becker, Hannah Herzsprung, Radek Holub, Zuzana Kronerová, Jan Hrušínský a jiní.

Neděle 24/7/2011 v 14.00 hodin:

LELÍČEK VE SLUŽBÁCH SHERLOCKA HOLMESE

Portorický král Fernando XXIII. požádá slavného detektiva Holmese, aby mu sehnal dvojníka, neboť se obává atentátu. Holmes najde v moravském Brodku notorického dlužníka Františka Lelíčka, který je králi podobný jako vejce vejci. Lelíček, pronásledovaný věřiteli, nabídku přijímá. Krásná a mladá královna odmítla se svým zbabělým manželem odjet do bezpečí v exilu. Lelíček se energicky ujímá své role. Královnu okouzlí temperamentním chováním na býčích zápasech i tím, jak chladně čelí atentátu. Mezi nic netušící královnou a mazaným Lelíčkem vznikne vášnivý vztah. Zrádní ministři chystají další atentát. Pekelný stroj, nastražený v gramofonu, má být spuštěn po přehrání nové státní hymny. Holmes unikne na poslední chvíli ze sklepení, kam byl zavřen atentátníky, a zachrání Lelíčka i královnu. Fernando v azylu zemřel. Lelíček, zamilovaný do královny a spokojený ve své roli krále, odmítá výpověď. Pohrozí mezinárodní ostudou, kdyby vše oznámil veřejnosti, a tak je nakonec ve své funkci ponechán. Režie Karel Lamač Hrají: Vlasta Burian, Martin Frič, Lída Baarová, Theodor Pištěk, Eman Fiala, Přemysl Pražský, a jiní.

PARAPROSDOKIAN SENTENCES

A paraprosdokian is a figure of speech in which the latter part of a sentence or phrase is surprising or unexpected in a way that causes the reader or listener to reframe or reinterpret the first part. It is frequently used for humorous or dramatic effect, sometimes producing an anticlimax. For this reason, it is extremely popular among comedians and satirists.

- ☺ I asked God for a bike, but I know God doesn't work that way, so I stole a bike and asked for forgiveness.
- ☺ Do not argue with an idiot. He will drag you down to his level and beat you with experience.
- ☺ Going to church doesn't make you a Christian any more than standing in a garage makes you a car.
- ☺ The last thing I want to do is hurt you, but it's still on the list.
- ☺ Light travels faster than sound. This is why some people appear bright until you hear them speak.
- ☺ If I agreed with you, we'd both be wrong.
- ☺ We never really grow up; we only learn how to act in public.
- ☺ War does not determine who is right - only who is left.
- ☺ Knowledge is knowing a tomato is a fruit; wisdom is not putting it in a fruit salad.
- ☺ The early bird might get the worm, but the second mouse gets the cheese.
- ☺ Evening news is where they begin with 'Good evening', and then proceed to tell you why it isn't.
- ☺ To steal ideas from one person is plagiarism; to steal from many is research.
- ☺ A bus station is where a bus stops. A train station is where a train stops. On my desk, I have a work station.
- ☺ How is it that one careless match can start a forest fire, but it takes a whole box to start a campfire?
- ☺ Some people are like Slinkies ... not really good for anything, but you can't help smiling when you see one tumble down the stairs.
- ☺ Dolphins are so smart that within a few weeks of captivity, they can train people to stand on the very edge of the pool and throw them fish.
- ☺ I thought I wanted a career; turns out I just wanted pay checks.
- ☺ A bank is a place that will lend you money, if you can prove that you don't need it.
- ☺ Whenever I fill out an application, in the part that says "If an emergency, notify:" I put "DOCTOR".
- ☺ I didn't say it was your fault, I said I was blaming you.
- ☺ I saw a woman wearing a sweat shirt with "Guess" on it... so I said "Implants?"
- ☺ Why does someone believe you when you say there are four billion stars, but check when you say the paint is wet?
- ☺ Women will never be equal to men until they can walk down the street with a bald head and a beer gut, and still think they are sexy.
- ☺ Why do Americans choose from just two people to run for president and 50 for Miss America?
- ☺ Behind every successful man is his woman; behind the fall of a successful man is usually another woman.
- ☺ A clear conscience is usually the sign of a bad memory.
- ☺ You do not need a parachute to skydive. You only need a parachute to skydive twice.
- ☺ The voices in my head may not be real, but they have some good ideas!
- ☺ Always borrow money from a pessimist. He won't expect it back.
- ☺ A diplomat is someone who can tell you to go to hell in such a way that you will look forward to the trip.

A FATHER AND DAUGHTER - VERY WISE WORDS From internet

Young woman was about to finish her first year of university. Like so many others her age, she considered herself to be Labour Party minded, and she was very much in favour of higher taxes to support her education and for more government programs – in other words, the redistribution of wealth.

She was deeply ashamed that her father was a rather staunch blue-ribbon Conservative, a feeling she openly expressed. Based on the lectures that she had attended and the occasional chat with a professor, she felt that her father had for years harboured a selfish desire to keep what he thought should be his.

One day she was challenging her father on his opposition to higher taxes on the rich and the need for more government programs. The self-professed objectivity proclaimed by her professors must be the truth, and she indicated so to her father. He responded by asking how she was doing at university.

Taken aback, she answered rather haughtily that she had a 90% average, and let him know that it was tough to maintain, insisting that she was taking a very difficult course load and was constantly studying, which left her no time to go out and party like other people she knew. She didn't even have time for a boyfriend, and didn't really have many university friends because she spent all her time studying.

Her father listened and then asked, "How is your friend Audrey doing?" She replied, "Audrey is barely getting by. All she takes are easy classes, she never studies and she barely has a 50% average. She is so popular on campus; university for her is a blast. She's always invited to all the parties, and lots of times she doesn't even show up for classes because she's too hung over."

Her wise father asked his daughter, "Why don't you go to the Dean's office and ask him to deduct 20% off your average and give it to your friend who only has 50%. That way you will both have a 70% average, it would be fair and you would both be equal."

The daughter, visibly shocked by her father's suggestion, angrily fired back, "That's a crazy idea; how would that be fair! I've worked really hard for my grades! I've invested a lot of time, and a lot of hard work! Audrey has done next to nothing toward her degree. She played while I worked my tail off!"

The father slowly smiled, winked and said gently, "Welcome to the Conservative side of the fence."

If anyone has a better explanation of the difference between Conservative and Labour/Greens, I'm all ears. If you ever wondered what side of the fence you sit on, this is a great test!

If a Conservative supporter doesn't like guns, he doesn't buy one.

If a Labour/Green doesn't like guns, they want all guns outlawed.

If a Conservative is a vegetarian, he doesn't eat meat.

If a Labour/Green is a vegetarian, he wants all meat products banned for everyone.

If a Conservative is gay, he quietly leads his life.

If a Labour/Green is gay, he demands legislated respect.

If a Conservative is down-and-out, he thinks about how to better his situation.

A Labour/Green wonders who is going to take care of him.

If a Conservative doesn't like a talk show host, he switches channels.

A Labour/Greens demand that those they don't like should be banned.

If a Conservative is a non-believer, he doesn't go to church.

A Labour/Green non-believer wants any mention of God and religion silenced.

(Unless it's a foreign religion, of course!)

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL

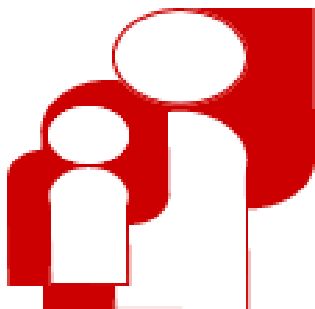
KVĚTEN-MAY 28; ČERVEN-JUNE 11, 25

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

Jste **pečovatelem** o člena rodiny, přítele nebo souseda?

Poskytujete pravidelnou a dlouhodobou pečovatelskou péči a pomoc jiné osobě, bez jiné formy odměny než jsou peněžní dávky nebo podpora?

**MŮŽE VÁM BÝT POSKYTNUTA POMOC Z
ODLEHČOVACÍCH PODPŮRNÝCH SLUŽEB PEČOVATELŮM**

VEDENÝCH

**POLSKÝM CENTREM PORADENSTVÍ
A SOCIÁLNÍ POMOCI v NSW Inc**

Pokud jste vy nebo osoba, které poskytujete pečovatelskou péči obyvateli následujících samospráv:

**Ashfield, Burwood, Canterbury, Concord, Drummoyne,
Leichhardt, Marrickville, Strathfield,
Bankstown, Camden, Campbelltown, Fairfield, Liverpool,
Auburn, Baulkham Hills, Blacktown, Holroyd, Parramatta,
Blue Mountains, Hawkesbury nebo Penrith.**

Poskytujeme flexibilní odlehčovací služby v domácím prostředí pro pečovatele z východoevropských komunit, kteří poskytují péči starším lidem, lidem s demencí a poruchami chování nebo lidem se zdravotním postižením.

Nabízíme podporu pečovatelům v pečovatelské činnosti, zmírnění jejich stresu a izolace a pomoc k přístupu k jiným podpůrným službám.

JAKOU POMOC MŮŽEME POSKYTNOUT?

- Podpořit pečovatele v jejich každodenní pečovatelské činnosti
- Pomáhat pečovatelům s udržováním jejich schopností a dovedností
- Navštěvovat pečovatele a lidi, jimž je péče poskytována, vyslechnout je a věnovat se jim
- Poskytovat informace o jiných podpůrných službách
- Monitorovat přetrvávající potřeby pečovatelů a lidí, jimž je péče poskytována
- Zprostředkovat pečovatelům a lidem, jimž je péče poskytována kontakt na poskytovatele jiných podpůrných služeb

POPLATEK ZA SLUŽBY je stanoven dohodou s pečovateli na základě individuálních okolností pečovatele

PRO BLIŽŠÍ INFORMACE NÁS KONTAKTUJTE PROSÍM NA:

(02) 9716 0036

Iniciativa Australské vlády

Podporováno Department of Health and Ageing v rámci The National Respite for Carers Program

ODLEHČOVACÍ PÉČE - ZMĚNA OBVYKLÉ RUTINY PRO PEČOVATELE! (INZERÁT)

„Já nejsem pečovatel/pečovatelka, jsem syn/dcera. O své blízké musím pečovat, je to má povinnost.“

„Já jsem pouze přítel, soused. Jenom jednou týdně navštěvuji svého přítele u něj doma a přinesu mu nákupy. Já nejsem pečovatel. Co dělám, není nic zvláštního, to by přece dělal každý.“

Nezáleží na tom, zdali jste člen rodiny, přítel nebo soused. Poskytujete-li někomu neustálou pomoc bez finančního zohlednění za pečovatelskou roli, vyjma penze či důchodu -jste pečovatel/pečovatelka!

Neustále o někoho pečovat je fyzicky a psychicky náročná věc, a z toho důvodu pečovatelé potřebují nezbytný oddech v jejich pečovatelské roli. Odlehčovací péče Vám dává možnost změny obvyklé rutiny, potřebné jak Vám, tak i člověku, o něhož pečujete. Může Vám dodat nových sil a pomoci Vám pokračovat i nadále v pečovatelské roli.

Pravidelně naplánovaná odlehčovací péče je nesmírně důležitá v kterémkoliv stadiu péče. Pro udržení fyzického a psychického stavu jak Vás, tak i člověka, o něhož pečujete, se stává nicméně nezbytnou náležitostí tehdy, když péče v domácnosti je čím dále tím obtížnější. Je radno odlehčovací péči plánovat a objednávat předem. Považujte tedy odlehčovací péči za něco, co Vám pomůže v pečování a nikoliv za něco, co pečování přerušuje. Požádejte i členy rodiny a přátele o pomoc s odlehčovací péčí. Neváhejte žádat o pomoc navíc, potřebujete-li ji. Ne pokaždé se Vám to musí povést, ale pokud to neuděláte, nedozvíte se. Promluvte si s dodavatelem služeb, je-li obtížné mluvit o odlehčovací péči s člověkem, o něhož pečujete.

Odlehčovací péče znamená různé věci pro různé lidi, a to, co se osvědčilo jednomu, nemusí vyhovovat jiným. Někdy může být zapotřebí dvou nebo více různých forem odlehčovací péče, které se mohou aplikovat kombinovaně. Zvažte některé z uvedených nabídek odlehčovací péče a využijte pro Vaše potřeby tu kombinaci, která nejlépe vyhovuje Vaším potřebám a potřebám člena Vaší rodiny, a změna běžné rutiny bude pro oba potěšením.

Péče v domácnosti

Tento typ odlehčovací péče je obvykle poskytován pečovatelem v domácím prostředí, umožňujíc pokaždé na několik hodin změnu obvyklé rutiny.

Denní odlehčovací péče

Může být poskytována v středisku denní péče buď na půl dne nebo na celý den. Obvykle zahrnuje též i transport, občerstvení a zájmovou aktivitu, a někdy i vycházky na místa, které seniory zajímají.

Odlehčovací péče přes noc nebo přes víkend

Tato forma odlehčovací péče je k dispozici v domácím prostředí anebo v komunitním domě. Komunitní dům pro odlehčovací péči, nabízející prostředí podobné domácímu, může zajistit ubytování ve stejnou dobu malému počtu zájemců.

Pobytová odlehčovací péče

Je poskytována v některých (ačkoliv ne ve všech) zařízeních pobytové péče, a to obvykle v jednotýdenních a dvoutýdenních blocích. Umožňuje pečovatelům delší změnu obvyklé rutiny a delší dobu pro znovunabytí potřebných sil. Kromě nepředvídaných situací, v každém případě se požaduje posouzení Týmem posuzování péče o seniory (ACAT), dříve než je některá ze služeb

s dotací vlády Austrálie zpřístupněna. Každý příjemce péče může obdržet až 63 dnů odlehčovací péče během jednoho finančního roku, s možností prodloužení na dalších 21 dnů, je-li to ACAT týmem posouzeno jako žádoucí.

Péče pro nepředvídané situace

Je někdy k dispozici pečovatelům ve skutečně krizových situacích, co může například být Vaše nenadálé přijetí do nemocnice, kdy již nemůžete pečovat o člena své rodiny. Centra odlehčovací péče pro pečovatele poskytují 24-hodinovou odlehčovací péči pro nepředvídané situace.

Program zájmových aktivit a flexibilní odlehčovací péče

Pro účely poskytování různých forem odlehčovací péče v rámci komunity a v domácím prostředí se dostává dotací řadě programů, včetně vycházek jednotlivců, projížděk a skupinových výletů, rekreačních aktivit, pobytu v ústraní atd.

Pobytová péče pro lidi potýkající se s demencí a chováním vyžadujícím zvláštní přístup
Specifické dotace jsou rovněž vyčleněny i pro všechny výše uvedené služby poskytování odlehčovací péče těm, kteří pečují o lidi potýkající se s demencí a chováním vyžadujícím zvláštní přístup. Tyto služby mají vybavení vhodné pro poskytování péče v demenci a zaměstnance s náležitým výcvikem pro poskytování péče v demenci.

Výše poplatků za služby odlehčovací péče

Za služby odlehčovací komunitní péče a péče v domácím prostředí může být účtována hodinová sazba nebo denní sazba, kterou je možné sjednat dohodou. Od těch, kteří začínají s pobytovou péčí se může požadovat denní sazba.

Informace o všech typech odlehčovací péče Vám dodají Střešní centra služeb odlehčovací péče Austrálie (*Commonwealth Respite and Carelink Centres*) v pracovní době na tel. č. 1800 052 222 (hovor zdarma), jedná-li se však o naléhavou pomoc s odlehčovací péčí mimo pracovní dobu, zavolejte 1800 059 059 (hovor zdarma).

Bližší informace Vám může poskytnout Program partnerů v komunitě pro polské a východoevropské komunity (CPP). Kontaktujte prosím paní Ewu Walkowiak - koordinátorku CPP na tel. č. 9716 0554 v pondělí - pátek, od 9:00 do 16:30.

Text připravil Program partnerů v komunitě pro polské a východoevropské komunity (CPP) na podkladě informací Ministerstva zdravotnictví a otázek stárnutí populace "Department of Health and Ageing", použitím webových stránek: www.health.gov.au a www.agedcareaustralia.gov.au

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Letošní **valná hromada naší sokolské jednoty Sydney** proběhla v neděli třetího dubna v našem Národním domě za poměrně hojně účasti členstva. Proběhla v míru a pokoji. Valná hromada byla zřejmě velmi pečlivě připravena a účastníci byli obdařeni přehledně vytištěnými potřebnými informacemi, včetně roční bilance a kopie ústavy, za což jistě vděčíme především bratru Petru Čermákovi. Odcházejícímu výboru bylo řádně uděleno absolutorium a nově zvolený výbor nedoznal ve svém složení žádných převratných změn. Starostou je opět bratr Jan Jelínek, místostarostkou sestra Berntsenová, jednatelkou sestra Daňková a osvědčeným pokladníkem opět bratr Petr Čermák. Ten ve svém obsáhlém referátě poukázal na nově vznesené nároky australských úřadů letos udělené Sokolu jako majiteli pozemku a budovy, které budou pravděpodobně znamenat roční výdaje kolem čtyřiceti tisíc australských dolarů. Obširný referát o své plodné činnosti podala i sestra Edita Berntsenová. Nuže tedy, tužme se dále a pokračujme v další sokolské činnosti.

V první světové válce bojovali Australané po boku Britů na několika válečných frontách. Hlavně ve francouzských Flandrech a na Středním Východě. V dubnu roku 1915 se Australané také zúčastnili poměrně dobrodružného vylovení v týlu turecké armády u Gallipoli na pobřeží Malé Asie, kde po lých bojích proti silné turecké přesile utrpěli Britové spolu s Australany a Novozélandany citelnou porážku. Nicméně, v této prohrané bitvě byla utužena válečná součinnost mezi australskou a novozélandskou armádou, a až do nynějška je každoročně oslavována tehdy prohraná bitva u Gallipoli jako národní svátek pod označením **ANZAC** (AUSTRALIAN NEW ZEALAND ARMY CORPS) **Day**. Během bojů první světové války dozrávalo v Austrálii přesvědčení, že australská armáda nemá už ve válce slepě následovat Britanii, ale raději jednat podle vlastního uvážení a vlastní potřeby. Toto přesvědčení bylo posíleno během druhé světové války, kdy britské velení nařídilo kapitulaci námořní pevnosti v Singapuru do rukou Japonců spolu s tisíci tam umístěnými australskými vojáky, a vystavit tak Austrálii samotnou nebezpečí japonské okupace. Ta byla odvrácena jen včasným zásahem Američanů pod velením amerického generála MacArthura, a Austrálie zůstává věrným vojenským spojencem Spojených Států. Tradice oslavy dubnových bojů u Gallipoli nicméně přetrvává.

Máj, máj, máj, na housličky hraj. Každý ptáček hnízdo staví, černý, modrý, popelavý, jest jich plný háj... Nu a samozřejmě – Byl první máj, byl lásky čas, hrdliččin zval ku lásce hlas... Ale kdo čte jen trochu dál pozná, že on ten Máchův Máj vlastně ani moc těch veršů o lásce neskrývá. Samozřejmě, ty první sloky, to je tradiční česká májová klasika. Čtenář ale při dalším čtení sám objeví, že Karel Hynek ve svých dalších verších napadá „mocného lesů pána“ a spíše než o lyrice milostné lásky píše o utrpení poddaných tím mocným lesů pánem potlačovaných. Jeho výkřik Hynku, Viléme, Jarmilo! není nijakým výrazem májového toužení milence. Raději ale setrvejme jen u těch prvních slok a oslavme opět geniálního tvůrce Máje a znovu litujme, že nám Čechům Mácha odešel na věčnost v tak mladičkém věku. V jeho době česká obrozenecká veřejnost vítala jen výrazně „vlastenecky“ laděné verše, a Mácha se jí nezdál tím směrem dost okázale působit. Jeho májové rozmáchnutí v první polovici devatenáctého století a jeho hledání a nalezení dotud neobjevovaných a neobjevených krás mateřské češtiny bylo tudíž zprvu tehdejšími čistě národovecky naladěnými literárními kruhy přijato s jistou nevolí. Nakonec byl Máj ale přece oceněn jako český drahokam. Slova ražená Máchou musela zapůsobit jako očištná bouře, a koncem devatenáctého století pak už byla Máchova básnická řeč velebena jako revoluční skok vítěze mezi bázlivce. Ne, žádné plané výkřiky o slovanství, žádná řeč o českém národovectví – a přece z toho Máje čiší nádhera českosti, české mluvy.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

Letos v červnu tomu už bude **sedmdesát dlouhých let**. O velikonocích přepadli Němci Jugoslávii a vrhli se i na Řecko a pomohli Italům doobsadit Albánii. Pak si dali malou přestávku, jen ale na nějaký týden... Bylo to velmi časně ráno v neděli slunečného a horkého dvaadvacátého června roku 1941 a nebylo mi ještě ani šestnáct. Táta ilegálně doposlouchal Londýn a s očividnou radostí nám sotva probuzeným oznamuje: válku máme vyhranou, Němci napadli Rusko! Otevřel dveře do naší domácí knihovny, vytáhl odtud všechny tři díly Tolstého románu *Vojna a mír*, vložil mi je do ruky a polo poradil a polo nařídil – to si přečti a uvidíš, proč Německo musí válku prohrát a prohraje ji. Číst *Vojnu a mír* jsem tedy nemohl ten měsíc nezačít. Ono čtení *Vojny a míru* je na patnáctiletého chlapce dost příkrá cesta nahoru, zejména když je text protkán četnými francouzskými pasážemi v konverzacích ruských aristokratů z počátku devatenáctého století. Četl jsem nicméně pilně a dočetl jsem, ale plně jsem důvody otcova nezdolného přesvědčení pochopil až po letech. Poučení? Rusové dovedli mistrně ustupovat, ba vyklidili i Moskvu, ale porazili na hlavu Napoleona. Budou i teď ustupovat a ustupovat, ale zdolají nakonec i Hitlera... Němce skutečně pak zdolali a můj mladý svět se rozšířil o poznání díla Lva Nikolajeviče Tolstého jako úvodu do bohaté ruské a zdaleka nekomunistické literatury devatenáctého století... To bylo před sedmdesáti dlouhými lety.

Během slavnostní ceremonie dne 28. 3. 2011 bylo v prostorách Českého velvyslanectví v Canbère podepsáno **Správní ujednání k provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Austrálií o sociálním zabezpečení** (vlastní smlouva byla podepsána dne 16.9. 2009 v Canbère). Za australskou stranu Správní ujednání podepsal Dr Jeff Harmer (AO), tajemník (*Secretary*) ministerstva pro rodinu, bydlení, veřejné služby a záležitosti původního obyvatelstva (*Department of Families, Housing, Community Services and Indigenous Affairs*), za českou stranu pak Radim Pecl, chargé d'affaires a.i. Českého velvyslanectví v Canbère. Ceremonie se dále zúčastnili zástupci věcně příslušného australského ministerstva (včetně člena vyjednávacího týmu) a českého velvyslanectví. Podepsání Správního ujednání bylo posledním právně-administrativním úkonem před vstupem smlouvy v platnost. Smlouva mezi Českou republikou a Austrálií o sociálním zabezpečení tak vstoupí v platnost dne 1. 7. 2011. Krátce před vstupem (či v den vstupu Smlouvy v platnost) australská strana uveřejní internetových stránkách agentury Centrelink (www.centrelink.gov.au) konkrétní informace a postup pro žadatele, kteří budou chtít smlouvy využít. Obdobně bude postupovat i Česká správa sociálního zabezpečení. Další informace lze získat na stránkách Department for Families, Housing, Community Services and Indigenous Affairs a České správy sociálního zabezpečení.

Patrick Moore, a founder of Greenpeace became disillusioned with Greenpeace in the 1980s because of its adoption of “extremist and irrational” and anti-development policies. In his new book *Confessions Of A Greenpeace Dropout* he writes: [after the collapse of world communism and the Berlin Wall,] “the environmental movement was hijacked by political and social activists who learned to use green language to cloak agendas that had more to do with anti-capitalism and anti-globalization than with science or ecology,” ... “To this day they use the word 'industry' as if it were a swear word. Their propaganda campaign is aimed at promoting an ideology that I believe would be extremely damaging to both civilization and the environment.”... “Some of the proposed solutions are worse than any imaginable consequence of global warming, which will most likely be positive.”
(As quoted by Miranda Devine in *The Daily Telegraph* April 07, 2011)

Moudrost Zelených: „Ja elektrinu k svojmu životu nepotrebujem, ten televízor si kľudne pozriem aj pri sviečkach.“ Takto se vyjádřila Ľubica Trubíniová, ředitelka slovenské pobočky Greenpeace a vedoucí kampaně Za bezjadrové Slovensko.

Letošní rok nám připravil **4 zvláštní data**: 1.1.11-1.11.11-11.1.11-11.11.11 !!
Ale to není všechno. Sečtete 2 poslední číslice roku, v kterém jste se narodili a věk, kterého jste dosáhli v letošním roce a vyjde vám 111! (Příklad: Harry se narodil v roce 1957, letos mu bude 54 roky: 57+54=111 !)
Podle čínského feng-šue letošní rok je rokem peněz. Letos máme zvláštní říjen, který má 5 pondělků, 5 neděl, 5 sobot! To se stává jednou za 823 roky. Proto se tyto roky jmenují „pytel peněz“.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Times are changing for the gangs. **The traditional bikie**, with fierce loyalty and territory boundaries **has evaporated** after an influx of members from Middle Eastern background. “They now just go to where the money is so we are seeing a number of bikies 'patching over' to other clubs. In the old days the bikies were predominantly white Anglos who would never do this type of thing.”
Supt Katsogiannis, The Daily Telegraph 4 April 2011

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

V květnu se budou opět konat **oslavy ukončení druhé světové války**. Tehdy, v květnu 1945, jsme to ještě tak jasně my Češi neviděli, a snad ani vidět nechtěli, ale odehrával se tehdy na našem území jakýsi druhý Mnichov. Západ nás spolu s Poláky, Estonci, Lotyšši, Litevci a mnoha jinými znovu odepsal. Odepsal nás v roce 1938 do rukou berlínského diktátora a odsoudil nás tak na dlouholetou ponižující a potupnou okupaci. Odepsal nás i v roce 1945 do rukou diktátora moskevského a tentokrát na okupaci čtyřicetiletou. Evropskému Západu důvěřovat má tudíž svoje problémy. Jen Američané nás až do konference v Teheránu nezrazovali a jako stát neodepisovali. A Američanům, těm kdo nám dovedli tak často pomáhat, jsme jako projev díky, nechtěli nakonec dovolit postavit vojenskou základnu v Brdech. Tolik jako dovětek k našemu měsíci máji.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Jak už jsme se o tom minule zmiňovali, **byl tu u nás v březnu „vyslanec“ libereckého gymnasia F. X. Šaldy**, mladý chlapec Jakub Fejfar. Z Austrálie viděl jen Sydney a asi na tři dny zaletěl do Melbourne, kde o něho pečoval Dr. Ondrášek, a kde se mu prý velmi líbilo. Počasí tu nebylo tou dobou právě nejletnější a nejteplejší, Kubovi se ale přesto naše australské léto zamlouvalo. Jakubovým hlavním úkolem bylo natáčet rozhovory s exulanty z roku 1948, v rámci té akce libereckého gymnasia o „neviditelných škodách“ na nich způsobených komunismem. V Sydney takových rozhovorů Jakub natočil několik, v Melbourne se mu to nepodařilo a neuspěl tam vůbec. Jsme - jak již též dříve uvedeno - samozřejmě velmi vděční těm Libereckým za jejich zájem zpracovat toto ošemetné téma i o australských „obětech“, a bereme na vědomí, že řada na nás v Austrálii dochází až několik let po Kanadě. Věrme také, že i mladí tazatelé jako byl sotva osmnáctiletý Jakub Fejfar, pomohou uskutečnit projekt vyžadující hlubokou erudici, zkušenost a porozumění. Náš obdiv nechť patří především hybné síle liberecké, panu profesoru Gollovi. – O Liberci jsem se v několika rozhovorech s Jakubem dovídal to i ono – například i to, že Libercem protéká říčka Liberka, která se změní později v řeku Nisu a tvoří jako taková část hranice mezi Polskem a Německem.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

V červenci přichází na přetřes opět i **osobnost mistra Jana** v německé Kostnici rozhodnutím církevního koncilu před šesti sty léty na hranici potupně upáleného. Hus sám se cítil být pravověrným katolickým knězem a nijak se nedomáhal založení nějaké odpadlické církve – takový krok podnikl teprve Martin Luther o několik generací po Husovi. Budiž mi prominuto, ale nemohu se ubránit jistému připodobnění. Nenásledoval on Dubček tak trochu v Husových šlépějích? I on se přece cítil být pravověrným, ale lépe kovaným komunistou. Já pravdu mám – já jsem tím opravdovým bolševikem, a komu se to v Moskvě nelíbí... Ovšemže nakonec

pohořel, byť nikoli na hranici... Jsou tu i každoroční úvahy o poslání věrozhvěstů Cyrila a Metoděje. Byli na Velkou Moravu vysláni na žádost knížete Rostislava vládcem Byzancie, říše Východořímské, pokračovatelky dřívějšího římského impéria, tehdy nejmocnější a nejkulturnější evropské mocnosti, která padla za oběť Turkům až o nějakých šest století později, a o tisíc let později než severním barbarům podlehla říše Západořímská. V devátém století se ovšem už přiostrával církevní spor mezi římským papežem a Konstantinopolem, a ten nakonec vyvrcholil schizmatem dodnes rozlučujícím východní křesťanskou církev s církví římskou. Velká Morava se tak stala jednou z obětí církevního sporu mezi tehdejší Východem a Západem, Velká Morava se stala také obětí nájezdných maďarských Hunů, Hunů Garů, a naše země byly nuceny přiklonit se k církevní civilizaci římské, což bylo jejich záchranou, už jen i vzhledem k následnému vyvrácení Byzance Turky. Nicméně dodnes se v našich zemích s láskou a porozuměním vzpomíná soluňských věrozhvěstů a jejich výkladu křesťanství v jazyce na Moravě srozumitelným, a s pomocí soluňskými vzdělanci sestaveného písma, glagolici, které dovedlo věrně písmem zachytit slovanskou řeč, pro níž byla latinská abeceda nedostačující. A nebýt Husa, jeho geniální úpravy české řeči „nabodeničky“, čárkami a háčky, – kulhali by Češi na toporných berlách písma spřežkového, tak jak na nich pokulhávají dodnes Poláci...

Došla nám znepokojivá zpráva, že před několika týdny byl **bratr Jan Waldauf**, dlouholetý činovník Ústředí Sokola v zahraničí a také kanadského Sokola v Torontu podroben vážné operaci mozku. K té došlo vlastně jen několik měsíců po zveřejnění jeho monumentálního druhého a třetího dílu literárního díla Malé dějiny velké myšlenky, pojednávajícího o dějinách zahraničního Sokola v létech exilu. Přejme bratru Waldaufovi všechno nejlepší a hlavně brzké uzdravení.

Dozajista – do zajista. Dočista – do čista. Dokonce – do konce. Doblba – do blba. Blbo sice jako podstatné středního rodu jméno v češtině neexistuje, ale významu se lze nicméně snadno dovtípit. V České republice byl dokonce vyroben **film s titulem „Doblba“** a ten nám v březnu promítlo kino Ponrepo – za hojného počtu diváků... Člověka to nutká k posměchu – a ono se o určitý druh posměchu opravdu v tomto filmu asi jedná. Ve filmu představené zápletky odehrávající se v jedné české rodině jsou skutečně natolik „zapletené“, že probrat se jimi není pro diváka snadnou záležitostí. Pokud bylo účelem filmu nastavení zrcadla soudobé české společnosti, je to dílo mistrovské. Pokud by tomu tak nebylo, nemůže divákovi nebýt jinak než doblba. Do blba. Raději se neodvážím uhádnout skutečný smysl režii sledovaný... V březnu jsme v Ponrepu viděli český **film „Kam čert nemůže“**. Je to celkem neškodná zábavná filmová komedie, natočená koncem let padesátých. A je to film nemarxistický a neideologický, s absolutním minimem soudružení, a proto se dá vidět. Div divoucí, že byl vůbec v republice tehdy natočen. Mezi herci si přicházejí na své Plachta, Horníček a tehdy ještě přijatelně nešťhlý Rudolf Hrušínský.

Poslední březnovou neděli nás počastoval někdejší štědrý šířitel hudební kultury v prostorách sydneyjského Národního domu **bratr Ivo Pšeničný Smetanovou Hubičkou**. Pozor – samozřejmě nikoli s malým „s“ a s malým „h“! Byl to filmový záznam z roku 1986, vyrobený tudíž ještě v předsametové éře, výborně zazpívaný operními zpěváky a výborně zahráný i nahráný. Bratr Pšeničný nám bohužel nemohl uvést ani jména zpěváků, ani jméno dirigenta vynikajícího doprovodného orchestru, ani divadlo, v němž byla uvedena Hubička nahrána. Je to Smetanovo dílo vytvořené ku konci jeho života, mělo premiéru v Prozatímním divadle v Praze v roce 1876, a vešlo do českého povědomí jako „prostonárodní opera o dvou jednáních“. Libreto napsala Eliška Krásnohorská podle povídky Karoliny Světlé. Proč „prostonárodní“? Snad proto, aby ji v druhé polovině devatenáctého století pochopil prostý a tehdy ještě i poměrně prostoduchý český divák. Několik sólových písní z této roztomilé opery vešlo ovšem brzy mezi české národní evergreeny – Spi děťátko, spi a Letěla bělounká

holubička, zpívané zamilovanou Vendulkou v prvním jednání, a Skřivánčí píseň zpívaná ku konci druhého jednání energickou a roztouženou služkou Barčou. – Bratru Pšeničnému patří naše nejvřelejší díky spojené s nadějí, že se nám přece jenom jednou podaří alespoň nalomit jeho zajisté jen zdánlivě zatvrzelé leč velké srdce a připolaskat ho k dalším tak oblíbeným hudebním počastovánkám...

Není sice úkolem našeho Věstníku přinášet rozборы dění ve vnitřní australské stranické politice, není však přece ale také dobře možno zcela pominout **výsledek březnových parlamentních voleb v Novém Jižním Walesu**. Labouristická většina v dolní sněmovně nejstaršího australského státu byla drasticky snížena ohromujícím volebním vítězstvím koaličních stran liberálů a australských agrárnků, zatímco mylně předpovídaný úspěch zelených získat mandáty na úkor labouristů se nedostavil, s tím výsledkem, že silně levicová strana zelených má v Macquarie Street dnes jen jediného poslance, v Balmainu. Labouristická vláda padla po šestnácti dlouhých letech řízení státu poznamenaných nechutnými skandály, častými výskyty korupce a naprosté všeobecné nekompetence. Je nepravděpodobné, že se labouristé již do příštích voleb dostatečně jako strana proberou k opětovnému vítězství, a koaliční strany mají tudíž naději v NSW „kralovat“ nejméně osm let. Bylo už konečně načase, aby se zlepšil stav nemocnic, veřejné dopravy a mnoha jiných kalamitních neduhů. Otázkou ovšem zůstává, zdali se liberálové též nebudou utápět ve stranických hádkách a nevraživostech.

Jeden z čtenářů našeho Věstníku mě oslovil s názorem, že jestliže přinášíme tolik obrázků z Čech, měli bychom přinášet i reportáže o přírodě australské, kde dnes všichni žijeme. Myslím, že má úplnou pravdu, a to bychom opravdu přinášet měli. Však je těch pozoruhodností a krás australské krajiny nemálo. Třeba jen samo moře a nádherné písečné pláže, stovky kilometrů takových panenských pláží takřka hned za našimi humny – to jsou přece pro nás Čechy hotové drahokamy! Jsou tu ale i divy pro nás Čechy tak exotického australského vnitrozemí – s nepřehlednými dunami písku, stády velbloudů, zdivočelých koní, koz a ovcí, s hordami klokanů a hejny roztodivných papoušků, plachými emus – a jistě budou mezi námi i takoví, kdo se potkali s australskou sensací mezi tvory, s ptakopyskem. Nuže, **přátelé, pošlete nám něco o australské přírodě**, česky nebo anglicky. A onomu milému čtenáři děkuji za včasné upozornění.

Naši dva pacienti, o nichž zde byla minule řeč, **se mají k světu**, jak se zdá. Bratr Pepa Tomek je už po několik týdnů opět pašák, je pevně na nohou a usmívá se na svět. I Petřík Kohout od minulého září v intensivním nemocničním ošetřování, se prý konečně také počíná pomalu sbírat z velmi choulostivé a bolestivé nemoci, začíná přijímat potravu a vypadá prý mnohem lépe než ještě před několika týdny. Přejme mu všichni brzkou a zdárnou rekonvalescenci!

Sydney opět po delší době **navštívil pan Biskup Esterka** z Kalifornie. Českou katolickou mši sloužil za velmi početné přítomnosti věřících o první květnové neděli ve slovenském kostele v Lidcombe. Jeho biskupská Milost nám během svých nečetných leč každoročních návštěv, obvykle ex cathedra, vysvětluje, proč nebylo dosud v jeho silách nominovat nového duchovního pastýře jako katolického kněze sydneyjské katolické komunity. Tato pozice zeje prázdnotou od odchodu DP Jaroslava Šimka povoláného opatem ke službě v Čechách. Pan biskup Esterka letos však zachoval na tuto tematiku přísné mlčení. Znamená to, že se dosud žádný obětavec nenašel? Nebo že by...

Lovec perel Bojar

RETARDOVANÁ REVOLUCE Milan Hulík

Současnost, která se každý den stává historií v sobě mnohdy nese geny důležitých historických předělů – podobně jako zrození, dětství a dospívání formuje osobnost člověka. Proč máme stále spíše demokracií než demokracii a proč máme do právního státu nyní stejně daleko, jako od doby popřevratového startu, proč se na ministerstvu obrany topíme stále v zeleném bahně, může pomoci vysvětlit i naše zpomalenost s probouzením do svobody v letech 1988 – 1989. Naše? Nebo koho vlastně?

Nebudeme se zabývat postupnou erozí komunismu ve světě a u nás v 80. letech, ani jejími thatcherovskými, reaganovskými nebo papežskými předpoklady, či hospodářsko-vojenským kolapsem světa socialismu. Jen jeho semifinále a finále v r. 1989.

Na výročí upálení Jana Palacha 16. 1. 1989 se pokouší skupina občanských aktivistů položit květiny k pomníku sv. Václava a všichni jsou zadrženi. Demonstrace se konají i v úterý a ve středu, na rozdíl od těch příležitostných v r. 1988. S výjimkou čtvrtka je do konce týdne provázejí brutální zákroky pohotovostního pluku SNB a příslušníků LM. K akcím „Jakešova Gestapa“ však patří i specifický český humor. „Dáte si horkou, nebo studenou sprchu,“ ptá se na titulní straně hned zakázaného Dikobrazu muž v plavkách s ručníkem přes rameno u sochy sv. Václava druhého, stejně na policejní sprchy připraveného spoluobčana. Palachův týden končí dramatickým obklíčením obce Všetaty a dalším zatýkáním těch, kteří chtěli položit květiny a věnce na hrob Jana Palacha. V lednu jsou odsouzeni i někteří účastníci demonstrace z 28. 10. 1988 včetně nevidomého Tomáše Majera. Po nich následuje odsouzení Tomáše Rychvaldského, Miroslava Kvašňáka a Richarda Štencla a Václava Havla a pokračují procesy se signatáři „Několika vět“.

V prvním březnovém týdnu přijíždí do Moskvy nový maďarský ministerský předseda Miklós Németh, ekonom vystudovaný na Harvardu. Líčí Gorbačovovi své demokratizační plány a připouští možnost, že by jejich realizace mohla také odstavit komunistickou stranu Maďarska od moci. Jak na to Moskva zareaguje? Zaražený Gorbačov tak radikální perestrojku odmítá, komunisté jsou přece jedinou zárukou demokratizačních reforem a vědí také, až kam se může. Podle Némethova pozdějšího líčení, Gorbačov hájí právo komunistů na vytvoření spravedlivé společnosti a odmítá takovou cestu, při které by mohl být ohrožen socialismus. Ale nakonec, o osudu Maďarska rozhodnou Maďaři, říká Gorbačov a na přímou otázku, kdyby přece jen komunisté nevyhráli, vtrhnete k nám jako šestapadesátém, zazní „Nět“. Ani s tím se Németh nespokojí, sděluje sovětskému gensekovi, že Maďarsko bude muset vystoupit z Varšavského paktu. Tak to popisuje americký novinář Michael Meyer ve své knize „1989 – rok, který změnil svět“ – novinář, který během tohoto zlomového roku byl u pádu komunismu ve všech zemích východního evropského bloku.

V Polsku dne 6. února začíná první schůzka polských stranických a státních orgánů a zástupců Solidarity od r. 1981. Do dějin Polska a komunismu vstupuje proslulý kulatý stůl, u kterého budou pokračovat jednání po další týdny.

V ČSSR následující den po procesu s Václavem Havlem (22. února) jsou odsouzeni další odpůrci režimu z nových nezávislých aktivit – Jana Petrová, Ota Veverka, David Němec, Jana Sternová, Stanislav Penc, Petr Placák a Alexandr Vondra. Pro rozšiřování letáků je zatčen Slávek Popelka. Dne 23. února je pro vydávání časopisu VOKNO zatčen František Stárek a za sběr podpisů na petici za propuštění Václava Havla Vladimír Veselský a 9. března jsou odsouzeni Ivan Jirous a Jiří Tichý, autoři petice o odpovědnosti státu za smrt Pavla Wonky. Dalšími odsouzenými aktivisty jsou Stanislav Devátý, Tomáš Dvořák, Hana Marvanová a Tomáš Hradílek. Režim začíná ztrácet poslední zbytky soudnosti, odsuzuje herečku Vlastu Chramostovou a Libuši Šilhanovou za výtržnictví, jehož se dopustily „schvalováním pietního aktu“ (sic)!!! Komunistický režim začal vražednými rozsudky a končil srandovnými rozsudky. Na trhu je ale relativně dost zboží, potraviny nechybí a pivo je levné. Podle komunistické propagandy lid stojí rozhodně za politikou KSC a jejím programem přestavby (jenom to sám neví – pozn. autora).

V Budapešti se namísto tradičního májového průvodu koná všelidová veselice s pitím, jídlem a atrakcemi a městem pochoduje stotisícový průvod – maďarských opozičních stran s plakáty SMRT KOMUNISMŮ. Následující den maďarská vláda oznamuje, že kvůli nedostatku financí na opravu a udržování bezpečnostního

elektrického plotu podél hranice s Rakouskem, bude tento plot zlikvidován. Odstranění ostnatého drátu sledují televizní kamery a svět se tak dovídá, že končí studená válka. Ti nejprozíravější i to, že komunismus končí nejen v Maďarsku, protože Sověti na zrušení hranice tábora socialismu a míru nereagují. Již koncem dubna se setkal maďarský premiér se svými nejbližšími spolupracovníky tajně s Helmutem Kohlem v jeho soukromé rezidenci. Pokračují tak kontakty navázané již v r. 1987. V dostizích o rudý skalp komunismu vedou Němci a Maďaři o několik délek před Američany, kteří se stále snaží o prosazení svých modernizovaných atomových zbraní v západní Evropě. Condoleeza Riceová, brilantní politoložka a historička ještě v létě 1989 pokládá taktiku Gorbačova za bolševický trik, kterému musí čelit vojenská připravenost USA a tvrdá obranná politika.

V Polsku 4. června 1989 nastává „den zúčtování“ – polští voliči vyškrtávají komunistické kandidáty z volebních lístků. Volby se mění v „povstání“ – Solidaritu volí i ve volebních okrscích jako jsou vojenské základny, vládní enklávy, bezpečnostní složky. Z polského velvyslanectví v Mongolsku přišlo všech třicet hlasů – pro Solidaritu. Komunistická strana nedostala ani tolik hlasů, aby uspěl kandidát – generál Jaruzelski. Volby se odehrávaly pod hesly: „*Volte kandidáty s křesťanskými hodnotami*“, „*Vyjedte za svobodou na tanku Solidarity*“ a jejich i mnohdy leckde vyřčeným mottem bylo: „*Pryč s komunismem*“. Většimu ohlasu polských voleb ve světě zabránilo jen Náměstí nebeského klidu v Pekingu, kde právě v den voleb v Polsku masakrují čínští komunisté demonstrující studenty a také smrt otce iránské revoluce ajatolláha Chomejního, které okupovaly zprávy v médiích.

V polských dějinách poprvé nevitězí kontrarevoluce nad revolucí, ale evoluce nad revolucí! Komunističtí funkcionáři, kteří Lecha Walesu předtím poslali do vězení, mu nyní říkají „Lešku“ a poklepávají mu na rameno. Také v Polsku je komunismus mrtev a Solidarita koncem léta 1989 vytváří první nekomunistickou vládu ve východoevropské poválečné historii.

Dne 16. června 1989 pohřbívá Maďarsko exhumovaného Imre Nagye. Za zvuku zvonů vlají kolem rakve Nagye a jeho čtyř popravených druhů zeleno-červeno-bílé vlajky s vystřiženým otvorem, kde byl srp a kladivo. Pátá prázdná rakev symbolizuje oběti maďarské revoluce z r. 1956, která se již nenazývá kontrarevolucí, ale Lidovým povstáním. Ve skutečnosti se v prázdné rakvi pochovává maďarský komunismus. A po pohřbu malá perlička – maďarští milicionáři předávají na hranici členům čl. Lidových milic do úschovy své bojové symboly. V Maďarsku by již nebyly v bezpečí, mohly by se ocitnout v Museu komunismu. O tom svědčí i přítomnost premiéra Németha a člena politbyra Imre Pozsgaye, kteří si navzdory Károly Grószovi, dogmatickému generálnímu tajemníkovi maďarské komunistické strany, stouplí hned za rakve. Ironií osudu maďarského komunismu, ve stejný den – 6. července, kdy umírá symbol zrady a prosovětské kolaborace János Kádár, rehabilituje Maďarský Nejvyšší soud povstalce z r. 1956.

V Praze během prvomájového průvodu rozvinuje skupina manifestantů transparent Svobodu politickým vězňům, proti devíti z nich, v čele se Stanislavem Devátým, je zahájeno trestní řízení. Na jaře 1989 koluje Petice za propuštění Václava Havla. Ještě před ní v letech 1987-88 podepsala slavnou Moravskou výzvu Augustina Navrátila více než půl milionu občanů. Koncem června se objevuje další petice - „Několik vět“. Další a další signatáři, tentokrát již ne jen z okruhu disentu, jsou denně oznamováni ve Svobodné Evropě. 11. července jsou odsouzeni František Stárek a Iva Vojtková pro vydávání „protistátní literatury“. Počátkem srpna je opět zadržen Václav Havel a další účastníci obnovovaného českého PEN klubu. Před srpnovým výročím sovětské okupace varuje Václav Havel před účastí na protestní demonstraci, avšak tohoto varování nedbalí především demonstranti z Maďarska, mezi nimi pozdější politik, premiér a zakladatel strany Fidesz, Viktor Orbán. Koncem srpna je odsouzen v Gottwaldově pro výtržnictví Stanislav Devátý a v dalších dnech jsou provedeny zákroky proti stoupencům Mírového klubu Johna Lennona. U Okresního soudu v Českých Budějovicích je odsouzena osmnáctiletá aktivistka Renata Pánová a 12. října v Praze Jiří Ruml a Rudolf Zeman. Ale to je již Praha plná východoněmeckých trabantů. Nastává slavný exodus – z první německé země dělníků a rolníků přes zahradu Lobkovického paláce a poté autobusy na holešovické nádraží a z něj vlaky přes území NDR do svobody v BRD. Tomu však předchází legendární událost – tzv. Panevropský piknik - událost, při které se do návratu svobody do

východní a střední Evropy objevují i Habsburkové! Potomek císařského rodu přijíždí v první polovině srpna přednášet na universitu do Debrecína, kterou založil jeho otec a tam při opulentní večeři padne nápad, co takhle si udělat mejdan na rakousko-maďarské hranici a přes ostnatý drát si házet chutná sousta a lahve s vínem. Od nápadu nebylo k realizaci daleko. Jenže proč házet? Nebylo by lepší hranici na několik hodin otevřít? Otto von Habsburg a Imre Pozsgay to zrealizují. Teď ještě o tom informovat východní Němce, neboť piknik má být jen záminka, jak šokovat Honeckera a spustit lavinu útěků z NDR.

V noci z 18. na 19. srpen roku 1989, krátce předtím, než se první východoněmecké trabanty a wartburgy vydaly na Západ, vrcholily přípravy na budapeštské faře u kostela sv. Rodiny. Právě dorazil německy psaný oběžník s obrázkem stylizované růže v ostnatém drátě a s popisem cesty na pláň nedaleko Šoproně, kde se měl konat Panevropský piknik. Mapa ukazovala polohu nedaleké rakouské hranice. Ta se měla v té době poprvé po 40 letech na tři hodiny otevřít v místě, kde byl ostnatý drát, a vzápětí měly přijít delegace z obou stran hranic, aby demonstrovaly dobré vztahy. Nad akcí převzal záštitu maďarský reformní politik Imre Pozsgay a jeho partnerem byl syn posledního uherského krále Otto von Habsburg.

Velitel pohraniční strážnice podplukovník Arpád Bella dostal ze štábu telegrafický vzkaz, že přijde velký počet východoněmeckých občanů a že má použít zbraň jen v případě, že by on či jeho muži byli napadeni nebo násilím nuceni opustit stanoviště. Pět minut před třetí hodinou odpoledne uviděl, jak se k němu blíží zástup mužů, žen i dětí. Ve vteřině si uvědomil, že to není ohlášená delegace. Hlavou mu proběhla směrnice, že má nejdříve použít varovný výstřel, pak pustit strážné psy a teprve přišly na řadu vážnější kroky. Během deseti vteřin se rozhodl, že se nestane masovým vrahem, a nařídil vojákům, aby se dívali směrem k Rakousku a kontrolovali každého příchozího. Co se dělo za jejich zády, prostě neviděli.

Na rakouské straně byl dvacet let protějškem podplukovníka Arpáda vedoucí celní úřadovny v Klingenbachu Johann Göttl a ten byl náhle obklopen východními Němci, kteří dojetím ztratili řeč. Ihned zavolal svého maďarského kolegu a křičel na něj, že se zbláznil, protože mu bez varování poslal na krk šest set lidí. Maďarský důstojník se zapřísahal, že o tom předem nevěděl. Arpád Bella je dodnes přesvědčen, že maďarská vláda se nijak nezasloužila o to, že tehdy nikdo nepřišel o život, protože se musel rozhodnout sám.

*Tehdejší premiér Miklós Németh tvrdí, že pohraniční stráž dostala rozkaz zavřít oči, ale že se v průběhu tajné operace něco zadrhlo. Maďarská vláda se v případě útěku východních Němců neměla tvářit jako organizátor, ale jako poškozená strana. Lidé z ministerstva vnitra oběžník uvolňující cestu na Západ nemohli pochopit, a tak ho ignorovali. Miklós Németh říká, pro ně byla státní bezpečnost důležitější než cokoli jiného. Tito lidé ho dodnes označují jako zrádce mezinárodního proletariátu. Podplukovník Arpád Bella byl v roce 1989 v situaci králíka, který nemůže vědět, že cílem **laboratorního pokusu je zjistit, zda bude Sovětský svaz tolerovat prolomení západního křídla Varšavského paktu.** Účet mělo zaplatit pět pohraničnicků a 30 nic netušících organizátorů Panevropského pikniku.*

(www.rozhlas.cz/cro6/internet/_zprava/589756)

Vlaky převážející východoněmecké občany přes NDR do svobody vyvolávají v NDR bouři. Státisíce demonstrantů zaplavují ulice Lipska, Magdeburgu, Karl - Marx - Stadtu, Jeny, Drážďan a východního Berlína. „Wir bleiben hier“, zůstáváme zde, ale chceme svobodu. Uřeknutí člena politbyra Güntera Schabowskiho na tiskové konferenci dne 9. listopadu večer, že poslední verze zákona o cestování začíná platit „ab sofort“, vede ještě téže noci statisíce obyvatel východního Berlína k útoku na Berlínskou zeď. Významnější symbol pádu komunismu již nemohl existovat. Třetí komunistický režim padl a sovětské tanky se stále nehýbají. Teprve teď si američtí politici uvědomují, že Brežněvova doktrína již neplatí. Jak řekl polský disident Adam Michnik: „Amerika v rozhodujících chvílích zaspala“.

Jistě, v Maďarsku se to bouralo, když to začali sami vedoucí komunisté seshora, v Polsku sklízela Solidarita plody desetileté aktivní opozice a vedoucí polští komunisté se nakonec povlastnčili a NDR měla plno spojenců, nejen velkého západoněmeckého bratra, ale i Maďarsko a Polsko.

U nás byl jen disent, ve kterém měli antikomunisté menšinu. Charta 77 nikdy neusilovala o moc, jen o dodržování lidských a občanských práv. Nové opoziční

organizace jako České děti, Hnutí za občanskou svobodu, Mírový klub Johna Lennona jsou zde jen krátkou dobu. Jen tím se dá vysvětlit, že změna režimu v Československu označená jako „sametová“, jen zakrývá její retardovanost a opatrnost. Přopatrnost! Přesto, že vedení OF mělo obrovskou výhodu v tom, že již vědělo o pádu Brežněvovy doktríny. Po pádu Zdi bylo vše jasné. A od r. 1968 vědělo i to, že čeští komunisté jsou otroky Moskvy a že její souhlas nebo nesouhlas je pro ně kánonem. Nebylo tedy koho a čeho se obávat. Od podání demise vedení ÚV KSČ večer dne 24. listopadu bylo možno poslat studenty zatknout kohokoliv. Zejména poté, co příslušníci LM povolání dne 22. listopadu do Prahy, ji v noci zmateně opouštějí. Komunistická moc zcela kapitulovala a její pretoriáni jsou vystrašení. Kde je Sovětský svaz, který zde jako mírová hráz měl stát na věčné časy? Proto je nepochopitelné, že vedení OF dne 3. prosince souhlasí s vytvořením vlády 15:5. Tedy 15 komunistů proti 5 nekomunistům. Ve skutečnosti 17:5, protože jejími členy byli jako místopředsedové z titulu svých funkcí také republikoví premiéři – komunisté. Absurditu zvyšuje fakt, že OF požaduje pouze odchod ministra zahraničí Johanese a ministra paliv a energetiky Krumníka. Tento neuvěřitelný nepoměr v době, kdy komunismus v Evropě skončil, se dá vysvětlit jedině tím, že vedení OF ještě v této době neusilovalo o moc a bylo připraveno svým statováním v komunistické vládě jen chránit „lidská práva“ jako to dělalo v rámci Charty 77. Jenže toto skóre byl teprve začátek. Generál Lorenz, šéf StB, se stává poradcem nového demokratického ministra vnitra Sachera a odchází až v březnu 1989. Mnozí neodejdou vůbec, jako advokát se setkávám v průběhu 90 let s některými nejhoršími vyšetřovateli StB, kteří „pracovali“ na disidentech, jako s řádnými vyšetřovateli demokratické policie. Z některých se stávají advokáti, stejně tak se stávají soudci z prověřených komunistických prokurátorů a ti, co soudili disidenty, zůstávají. Jak to ukázala výstava „Malík urví“. Jenže Magor při zahájení výstavy řekl, že nebyly jen malé kurvy, ale také velké. A tak to jde dodnes – všechny ty skandály, mafiáni, obrovská korupce, zelený korupční sliz z ministerstva obrany, zakázky kamarádům bez výběrového řízení od náměstků z ministerstev – vše na principu „šábneme se“ a MUDr. Barták jako pověřený bojovník proti korupci, premiér s kamarádem lobbistou bez zákona o lobbingu – to vše má na svědomí ono legendární skóre 15:5. Skóre ne jen pro daný okamžik, ale i pro budoucnost na základě slavné české uličky – já na bráchu, brácha na mně.

Obava z „nedozírných následků“, která před srpnem a po srpnu 1968 paralyzuje vedení KSČ, tentokrát pacifikuje vedení OF. To je pravá příčina sametovosti „revoluce“, nikoliv nějaké tajné dohody s komunisty. Tajnou dohodu nebylo s kým uzavřít. S Jakešem? S Urbánkem? Vždyť nikdo z vedení KSČ s výjimkou Adamce a Čalfy s OF nejednal. A tito dva jednali téměř jako „komunističtí disidenti.“ Chceme-li mluvit o dohodě o předání moci s výměnou za beztrestnost, pak za „dohodu“ musíme považovat projev tradiční bázkivosti české politiky. Vzpomeňme jen Manifest českých spisovatelů z r. 1917, který na Generálním sněmu českých poslanců Říšské rady a Zemských sněmů musel dodávat odvalu českým politikům doposud holdujícím rakouskému Domu, aby teprve začátkem r. 1918 vyhlásili tzv. Tříkrálovou deklaraci, vzpomeňme prezidenta Beneše v r. 1938, prezidenta Háchu poté, české demokratické politiky v únoru 1948 a Dubčeka a spol v r. 1968. Vždy bylo čeho se bát, vždy „záchrana národa“ byla důvodem, proč nejednat rozhodně a statečně. Ostatně brilantně to popsal Petr Pithart ve své studii „Osmašedesátý“, a po letech jednal stejně jako oni.

Soudím, že hesla „pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí“ nebo „nejsme jako oni“, byly jen pokračováním listopadového apesamentu. Půda pro Čalfu, právní kontinuitu a staronovou komunistickou ekonomickou elitu byla připravena.

I když tato vláda pod nátlakem veřejnosti padla – její duch v dalších týdnech revoluce kraloval dál a je zde - „napříč politickými stranami“ a českými politiky dodnes.

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2011 VĚSTNÍK \$25?**

Islam and Australia's immigration laws

Babette Francis *News Weekly*, 19 March 2011

It is easy for those who have not lived in Muslim-majority provinces, as I have, to disagree with South Australian Liberal Senator Cory Bernardi's recent description of Islam, as an ideology, as "dangerous".

This is not an issue of racism because there are Muslims of all races. Nor is it one of animosity towards Muslims, most of whom are kind and very hospitable people. But Muslims are bedevilled with the pernicious ideology of Islam, and there needs to be a public debate on this, to enlighten Muslims as much as others.

In late 2007, Michael Savage, one of the most popular radio talk-show hosts in America, was targeted for an advertiser boycott by the Council on American-Islamic Relations for referring to the Quran (or Koran) as "a book of hate". Predictably, Savage was accused of promoting "hate" by making this observation.

However, Joseph Farah, writing in *WorldNetDaily* (December 5, 2007), defended Savage against this charge by publishing direct quotes from the Quran and the Hadith (collections of sayings and acts of Muhammad and the early Muslims). He then invited his readers to judge who was more responsible for promoting hate:

Quran 4:89: "They (infidels) desire that you should disbelieve as they have disbelieved, so that you might be (all) alike; therefore take not from among them friends until they fly (their homes) in Allah's way; but if they turn back, then seize them and kill them wherever you find them, and take not from among them a friend or a helper."

Quran 8:12: "Instil terror into the hearts of the unbelievers;"

Quran 2:191: "... kill the disbelievers wherever we find them ..."

Quran 22:19-22: "... for them (the unbelievers) garments of fire shall be cut and there shall be poured over their heads boiling water whereby whatever is in their bowels and skin shall be dissolved and they will be punished with hooked iron rods."

Quran 8:7: "Allah wished to confirm the truth by His words: 'Wipe the infidels out to the last.'"

Quran 8:59: "The infidels should not think that they can get away from us. Prepare against them whatever arms and weaponry you can muster so that you may terrorise them. They are your enemy and Allah's enemy."

Quran 9:29: "Fight those who do not believe in Allah, nor in the latter day, nor do they prohibit what Allah and His Apostle have prohibited, nor follow the religion of truth, out of those who have been given the Book, until they pay the tax in acknowledgment of superiority and they are in a state of subjection."

Quran 47:4: "Strike off the heads of the disbelievers" and, after making a "wide slaughter among them, carefully tie up the remaining captives."

Hadith Sahih Muslim (41:6985): "Abu Huraira reported Allah's Messenger (may peace be upon him) as saying: 'The last hour would not come unless the Muslims will fight against the Jews and the Muslims would kill them until the Jews would hide themselves behind a stone or a tree and a stone or a tree would say: Muslim, the servant of Allah, there is a Jew behind me; come and kill him; but the tree Gharqad would not say, for it is the tree of the Jews.'"

Quran 9:5: "When the sacred forbidden months for fighting are past, fight and kill the disbelievers wherever you find them, take them captive, torture them, and lie in wait and ambush them using every stratagem of war."

Sura 3:151: "Soon shall We cast terror into the hearts of the unbelievers for that they joined companions with Allah for which He had sent no authority: their abode will be the fire; and evil is the home of the wrong-doers!"

Sura 8:60: "Against them make ready your strength to the utmost of your power including steeds of war to strike terror into (the hearts of) the enemies of Allah and your enemies and others besides whom ye may not know but whom Allah doth know. Whatever ye shall spend in the cause of Allah shall be repaid unto you and ye shall not be treated unjustly."

Tabari IX: 113: “Allah permits you to shut them (women) in separate rooms and to beat them, but not severely. If they abstain, they have the right to food and clothing. Treat women well for they are like domestic animals and they possess nothing themselves. Allah has made the enjoyment of their bodies lawful in his Quran.”

Tabari I: 280: “Allah said, 'It is My obligation to make Eve bleed once every month as she made this tree bleed. I must also make Eve stupid, although I created her intelligent.' Because Allah afflicted Eve, all of the women of this world menstruate and are stupid.”

Ishaq: 327: “Allah said, 'A prophet must slaughter before collecting captives. A slaughtered enemy is driven from the land. Muhammad, you craved the desires of this world, its goods and the ransom captives would bring. But Allah desires killing them to manifest the religion.'”

These quotations are not out of context. They are representative of dozens of other messages in the Quranic texts. I know there are many peaceful Muslims who view them allegorically rather than literally.

Yet, is it outside the bounds of civil public discourse to challenge such statements? How can Islam be described as a “religion of peace” when it overtly and unmistakably preaches that its followers should convert the unbeliever or kill him? The burden of proof is on Muslims to show that those saying that Islam is not a “religion of peace” are inaccurate, because, while most Muslims are not terrorists, virtually every recent terrorist attack has been committed by Muslims.

Islam's treatment of women is particularly repugnant. How can permission for a man to have four wives be consistent with “equal rights” and democracy? How can encasing women from head to toe in a face-covering tent-like enclosure, the burka, be regarded as humane?

The Taliban is at the extreme edge of extremist Islam, but not even the most barbaric of primitive tribes burned little girls' schools and threw acid in their faces to stop them getting an education as the Taliban does.

Even in moderate, secular Indonesia, hardline Islamists are seeking the overthrow of President Susilo Bambang Yudhoyono unless he disbands Ahmadiyah, a small breakaway sect regarded as heretical by mainstream Muslims.

And the current Afghan government, on whose behalf we have expended the lives of men and millions of dollars, has shown its “enlightenment” by closing TV stations because they show Bollywood films from India in which men and women associate socially, sing songs and talk to each other!

Let's have a debate about these issues and the plight of individuals condemned to death in Afghanistan and Pakistan on spurious charges of “blasphemy” or for converting to Christianity, before we rush to judgement on Senator Bernardi.

I don't know what Australia's immigration laws were at the height of the Cold War in regard to admitting to this country those who were card-carrying members of the totalitarian Communist Party.

The problem with Muslim immigrants does not occur in the first generation, which work hard in humble jobs and are glad to escape the troubles in their countries of origin. The problems arise with their sons who, because of the stultifying effects of Islam, fail to move up the ladder of opportunity and also lack a normal social life with women. They risk becoming radicalised, especially when exposed to the preaching of extremist clerics from overseas.

In my view, before Australia accepts Muslim immigrants, they should be required to sign an affirmation that:

- They accept Australia's laws and judicial system and will not lobby for *sharia* law.
- They accept freedom of religion, and that it includes the right to change from one religion to another.
- They accept that it is barbaric to impose the death penalty for those who leave Islam.
- They accept that polygamy is degrading to women.
- They will allow their adult daughters and sons to mix socially with whomever they choose and to choose whom they wish to date and marry.

- They accept that criticism of Islam or its Prophet is part of political and religious debate in Australia and does not warrant violent reprisals.

If Muslim immigrants sign such affirmations, these can be used in Islamic schools to educate their children on the values their parents accepted as citizens of Australia.

Babette Francis was born in India and lived in some Muslim-majority provinces before the sub-continent was partitioned into India and Pakistan.

CESTOU DO EXILU (24)

Bořek Šindler

ÁDELAIDA, ÁDELAIDA BYLA HEZKÁ DÍVČINA (S DEŠTIVÝM INTERMEZZEM V MELBOURNU)

Kdyby se mě byl býval tenkrát ku konci května roku 1950, když naše mohutná Orontes brázdila vlny oceánu jihozápadně nebo snad až jižně od Západní Austrálie, po návštěvě toho málo okouzujícího Fremantlu, kdyby se mě byl býval někdo zeptal, kterého to oceánu vlny ta naše loď vlastně brázdila, byl bych býval uveden do velkých rozpaků. Jsem do nich uveden i dnes. Byl to Oceán Indický? Nebo snad to už byly vlny západního Pacifiku? Nebo nějaký ten Jižní Oceán? Barva všech mořských vln všech těch exotických moří byla ovšem po celou cestu z Londýna stejná – nebo spíše zdála se měnit jenom podle změn na ni dopadajících nebo i nedopadajících slunečních paprsků – a podle barvy se nedalo nijak rozeznat, zdali plujeme Rudým nebo mořem nerudým. I v Rudém moři se mi zdálo, že ta voda byla přece jen nějak namodralá. Ani při praní mých dvou chudičkových košulenek se její barva nijak cestou neměnila – pral jsem si je v mořské vodě, právě tak jako jsem se, jako běženecký žebráček, v té mořské vodě i nadále sprchoval – sladkovodní sprcha byla pro mne nedostupným přepychem – tedy ani při praní, ždímání, sprchování se a osoušení jsem žádné rozdíly v barvách vody z těch mořských vln několika moří nepozoroval. Vody z oceánu Indického tak jako voda z Pacifiku, byly obě slané a měl jsem jich až po šlajfku, aby se tak řeklo. Plné zuby jsem měl té mořské slanosti. Věřte ale, že jsem to nikdy ani potom nezjistil, kdy se vlastně Orontes přehoupla z toho Indického Oceánu do Pacifiku anebo do nějakého jiného moře. Docela bych se vsadil, že to možná nevěděl ani náš pan kapitán a ani nikdo z jeho britského námořního personálu – on ten přehup z moře do moře asi bude jenom taková pomyslná čárečka na mapách. Ten předěl mezi oceány se nezaznamenává ani na mapách... Není to tak zřetelná rozlišnost, kterou lze pozorovat, když se třeba u Zbraslavi na jaře vlévá kalná voda rozvodněné Berounky do nerozvodněné a nekalné Vltavy. Tam člověk vidí ten rozdíl okamžitě. Prostě plavíte se po moři, plavíte, a najednou než se řekne švec začínáte se plavit v něčem jiném, třeba snad už i Pacifikem a dalo se vale Indickému Oceánu. I střeoevropský suchozemec po několikátýdenní plavbě několika moří a oceány dokáže takovou změnu zaznamenávat s naprostou ležérností mořského vlka. A otrlými mořskými vlky jsme se už tehdy cítili, my evropští cestující, od samého proplutí suezským průplavem.

Nu, mořská voda sem, její barva tam, všechny tři impozantní komíny lodi Orontes vydatně a ve vši pokojnosti mocně hulily, a dalším přístavem měla být Adelaide. Ádelaida. Prozradím vám ale, že ten kusanec moře, ať už to bylo co to bylo, že ten obrovský kus moře, ten Australský Záliv, Australian Bight, ta vodní štreka, pardon, ten úsek Pacifiku mezi cípem Západní Austrálie a jižní Viktorií, ten nám pasažérům tehdy dal pěkně zabrat. On byl ovšem tou dobou v květnu na jižní polokouli čas zimní, a měli jsme to snad i čekat, ale sneslo se to na nás znenadání a trvalo to pak dva dny a dvě noci. Bouře, ničím a nijak nefalšovaná mořská bouře, vlastně první bouře námi pasažéry zakoušená od vyplutí z londýnského přístavu Tilbury. Naše mohutná Orontes věru nebyla žádná skořápka, ale cloumalo to s ní tenkrát a lomcovalo jen což. Na palubu jsme se my cestující vůbec neodvažovali ani podívat, natož na ni vyjít. Židle a stoly co chvíli poletovaly nespoutaně sem i tam; co nebylo upevněno šrouby, to mělo volný pohyb. Nicméně v postelích se spát dalo a i spalo, u stolů se sedět jakž takž rovněž dalo a i sedělo, jedlo se, pilo se, mezi útoky mořské nemoci se i živě klábosilo – my cestující jsme byli dost vyjevení, ale britští námořníci

jako kdyby nic. Nervy jako ocel. To tedy Britové dovedli a dovedou. Brvou jistě semtam pohnuli i oni, jenže to ale na sobě nedali nijak poznat... Mořská nemoc? Nebudete věřit, já tomu taky věřit nechtěl, ale můj žaludek nic. Nu, tak trošinečku přece, ale jen tu trošinečku. Ne, že bych byl námořním hrdinou – však mezi Dieppe a Newhavenem jsem se před několika týdny v kanálu La Manche nějak nanahýbal přes zábradlí, a žaludek si to kymácení té poměrně vratké přepravní lodičky nedával nijak líbit – ale v téhle bouři to na mě k mému nemalému podivu nějak nesedlo... Pak po nějakých takových dvou dnech se moře najednou uklidnilo, a slunce jakoby nic, prostě se na nás začalo smát jakoby se nebylo bývalo nic nezvyklého přihodilo, vůbec jakoby nic. A bylo to.

Náš francouzsky komunikující kroužek se měl docela k světu. Švitořili jsme vesele francouzsky, a já byl ve svém francouzském živlu. Můj „francouzský živel“ nikdy samozřejmě nebyl nijakým obřiskem, ale nosovkami jsem pohazovat dovedl celkem plynně. Jak to ovšem vidím dnes – byla to nehorázná nemoudrost. Měl jsem se snažit už hned tenkrát hovořit anglicky, zkoušet si to, procvičovat se, a v Cambridgi školený John Aston se svojí vrcholnou angličtinou by mně byl jistě v tom rád pomáhal... Dnes už toho bycha dohonit bohužel nelze; člověk si prostě často nevidí ani na nos... John Aston pokračoval ve svých klavírních koncertech a dodnes ho vidím, jak s cigaretou v ústech mistrně hladí klávesnici... Občas se k nám připojila i matka Johna Camilleriho - „ta čtyřicetiletá baba“ – a čas nám v drobné společenské konverzací volně ubíhal. Madame Camilleri se stále častěji vracela ve svých nadějích k tomu svému českému agentovi v Sydney, Mr. Lukášovi, a básnila o tom, jak si s jeho pomocí nejdříve pronajme a později i zakoupí vlastní domek. Nikdy se s tím Lukášem předtím nepotkala, a kde sehnala v Egyptě jeho jméno už dávno nevím. Svět je ovšem takovou poměrně malou návsí, a koho člověk nepotká dnes v Paříži, může do něho vrazit na ulici v Los Angeles. To všichni dobře víme. Takže potom o pár desítek let později v Sydney jsem potom i já sám Dr. Lukáše poznal a členové jeho rodiny, včetně jeho švagrové, se stali klienty mojí advokátní kanceláře. Ale to opět předbímám o několik set mil... Mně tehdy Madame Camilleri opětovně připomínala, že se k nim budu muset chodit slunit... Já jsem se těch řečí o domcích a o slunění raději jak možno vyhýbal – kdo se, prosím vás pěkně, bude chodit slunit se čtyřicetiletou babou? Vystávaly přede mnou ale neustále ty neradostné vidiny těch nekonečných řad cihlových domečků ve Fremantlu, jeden jako druhý, jeden vedle druhého, jeden před druhým, jeden za druhým, střecha vedle střechy, komín na komínu, oplocená zahrádka vedle oplocené zahrádky, a oplocené obyčejnými prkny, prkenný plůtek vedle prkenného plůtku, do úplného omrzení, úmoru a oplocení duše. Doufal jsem ale, že v Adelaide se nám ukáže něco pestřejšího a radostnějšího. Než jsme se však mezi těmi řečmi a plány nadáli, vystala před námi najednou ve své plné kráse Adelaide. Vystala jako pták Phoenix.

Připluli jsme do adelaidského přístavu hned tak někdy po ránu, rychle jsme se nasnídali a hurá na tu dívčinu Ádelaidu! Pamatujete? Ádelaida, Ádelaida, to je hezká dívčina! Sestoupili jsme po lodních schůdkách nějak rovnou do středu města – ale zde mně paměť opravdu selhává, protože se událo cosi, co bych byl vůbec, ale vůbec tehdy neočekával, něco úplně neskutečného, něco co potlačilo všechny moje ostatní dojmy toho dne... Jak totiž tak kráčíme plným krokem středem Adelaide – ono toho města tehdy ovšem nijak moc ani ku kráčení nebylo – dívám se, dívám – přechází mi snad opravdu zrak? Ale kdo to proti nám nejde, kdo se proti nám nenese svým známým krokem - vždyť on je to Kráčmera. Kráčmera! Spoluzák z dejvického gymnasia, kolega Kráčmera! A nesl se opravdu jako panenka. On to vždycky býval frajírek a jako panenka se nosíval už v Praze. Padl mi ale prostě najednou na té ulici do oka a já musel padnout do oka jemu, zastavili jsme se proti sobě jako u vyjevení, a ze mne vyhrklo něco jako „proboha Kráčmero, kde se tu, človče, bereš?“. No, já tu kopu, vyrazil on ze sebe. A vysvětlil mi, že hraje za nějaký fotbalový klub v Adelaide, že to Australanům, ta kopaná, moc nejde, a že on je, ty Australany, vlastně zatím hlavně jen trénuje. On ten Kráčmera, vzpomněl jsem si, vždycky ke kopané dost tihnul, občas si zahrál i za Slavoj Dejvice, byl to docela hotový fotbalový borec. Neviděli jsme se s Kráčmerou dobrých šest let. Jako hochá narozeného ve čtyřiaadvacátém roce ho v roce třiadvacátém sebrali Němci, tak jako Láďu Karpíška a ostatní v tom roce narozené spoluzáky, na práci do Říše, a po válce jsme se pak už neviděli... A teď najednou do sebe náhodou vrazíme na ulici města na druhém konci světa. Kráčmera vypadal dobře, velice dobře, prozradil, že přijel z německého uprchlického lágru už minu-

lý rok, a znovu a znovu opakoval, že se mu v Adelaide a vůbec v Austrálii moc líbí. To mě dost povzbudilo, a ani jsem se ho nezeptal, jak se to má s tím jeho dvouletým vládním kontraktem... Byla to věru náhoda, to nečekané setkání po letech na ulici cizího města na jižní polokouli, ale Kráčmera tenkrát někam spěchal, spěchali jsme i my, takže jsme si vlastně řekli jen nazdar a hned zase sbohem a bylo po paradě. Nebyli jsme s Kráčmerou ostatně nikdy velkými pardy – ale kdybych ho v té Adelaide potkal dnes, pozval bych ho určitě „na drink“ a on mě asi taky. Nu, od té doby, tedy od toho května roku padesátého jsme se neviděli ani neslyšeli – kdoví, možná, že kolegu Kráčmeru hostí Adelaide dodnes, nepátral jsem po něm, ani on zřejmě po mně... Vrazit do sebe na ulici v pustinách australských? To volalo po nějakém tom drinku i tehdy, nějak jsme to ale neudělali... Moji společníci z lodi zírali, jak nám ta čeština jede, Kráčmerovi a mně, ale blahovlnně nás nechávali vymluvit se, česky se vypovídat. V Sydney jsem se v pozdějších letech ještě setkal podobnou náhodou se dvěma dalšími spolužáky – o náhody není snad na světě nikdy nouze, ale nesmím dnes už zase předbíhat. Jsme teď opět na pokojné palubě naší majestátní a pohostinné Orontes, je těsně po polední, blíží se konec května, siréna si znovu procvičila svoje známé zahoukání, naše milá loď zvedla kotvy a Jižní Austrálie nám jen jakoby kynula ležérně sbohem na další plavbu kolem jižního pobřežního pásma pátého světadílu.

To adelaidské intermezzo, to náhodné setkání s bývalým gymnasijským kolegou Kráčmerou, mi pak nešlo dlouho z hlavy. Nějak jsem tu Adelaide jako australské město ani dobře nevnímal – pamatuju si ale, že bylo tehdy dost slunečno, že ten střed města působil dost neevropsky, byť i docela přátelsky, že jsme to všechno jen tak narychlo prolétli – ale ústředním bodem té celé exkurse zůstává dodnes ten široký a spokojený úsměv kolegy Kráčmery. Když se tu líbí kolegovi Kráčmerovi, proč by se tu v té Austrálii nemohlo líbit i mně? Logiku vzal prostě ďas... Orontes mezitím uhněla plnou parou k Melbourne. Zakotvila tam skoro než jsme se nadáli a než mi po vyprání v mořské voděnce opět pořádně uschla jedna z košulenek. Orontes v melbournském přístavu bravurně zakotvila v obrovském lijavci, a dokonce i bez lodivoda – vypukla tam, a potom tři dny v tom dešti trvala, stávka dokařů a všeho dělnictva kolem toho už na pohled nevlídného melbournského přístavního jeviště. Tenkrát všude v australských přístavech suverénně kralovali a byli neomezovanými vladaři komunisté, komunističtí odborářští agitátoři, a na sebemenší pokyn tohoto svého odborářského vladařství přístavní dělníci dovedli okamžitě dát poslušně ruce do kapes a nechat práci prací. Dokaři byli snad tehdy nejlépe placenými dělníky v Austrálii a stávky si mohli dovolovat, a dovolovali si je co chvíli. To jsem potom důkladněji poznal v Sydney – tam dokařům jednou nově vymalovali latríny barvou, která se jim nezamlouvala, a hned byla stávečka stávka. A latríny se musely přemalovat barvou komunistickým bossům přijatelnou a jimi předem schválenou. V roce 1949 byla celá Austrálie poznamenána několikaměsíční vleklou, zhoubnou a po celé zemi rozšířenou stávkou. Labouristická federální vláda – prosím, vláda labouristická – byla nucena nakonec povolát na pomoc armádu, ale komunistickým vládcům šlo o to prostě oslabit australské hospodářství, a oslabovali je divokými stávkami kde a jak jen mohli. Kromě toho, komunisté věděli, že mezi utečenci a novými přistěhovalci z Evropy žádné velké sympatie hledat nemohou, a také se k nim podle toho chovali. Byla to ale nicméně právě vláda labouristů, během jejíhož úřadování byla zahájena mohutná akce náboru přistěhovalců z evropských utečeneckých lágrů. Komunistické odbory měly ovšem svoje direktivy přímo z Moskvy. To všechno jsem já tehdy teprve začínal pozorovat a chápat, a jedno takové pozorování jsem tedy zahájil hned za toho přistání v dešti a bez lodivoda v té melbournské nevlídnosti tím lijákem a stávkou tak náležitě navoděnou.

Nu, přistála Orontes, přistála, a přistála skutečně bravurně i bez australského lodivoda. Jak by také nepřistála? Ono britské námořníky nic hned tak nevyvede z jejich klidné rovnováhy staletími na mořích světa vypěstěné. Orontes tedy přistála, zakotvila a my cestující jsme pak ale v Melbourne trčeli pevně zakotvení a v tom neustávajícím lijavci tři dny. To snad poznamenalo můj poměr k městu Melbourne navždycky. I když jsem tam v Melbourne potom po šesti letech v Sydney trávil několik krásných dní na Olympiádě, stále jsem se na to město díval očima plnými upomínek na to někdejší stávkové dobrodružství, a na ten liják... Tu třídenní melbournskou kalamitu na jedno odpoledne přerušila ale jistá společenská povinnost Johna Astona. V Melbourne totiž žil jeden jeho známý z Anglie, a John se rozhodl jít ho navštívit. Pozval mě, abych se k němu připojil. Najal taxíka a jelo se. Jelo se deštěm – ano, přátelé, je-

lo se kolem do šiku vyrovnaných řad cihlových i dokonce ani necihlových domečků, a jelo se tím lijavcem. Domeček vedle domečku, zahrádečka vedle zahrádečky, plůtek vedle plůtku. Ty domečky, ty řady domečků se navlas podobaly těm řadám ve Fremantlu. A bylo to všechno i jaksi dost ošuntělé, žádná architektonická krása to rozhodně nebyla, a k tomu ještě ten neustávající déšť... U jednoho takového řadového domku jsme konečně zastavili, vystoupili z taxíku, zazvonili a otevřel nám Johnův kamarád. Pozval nás dál – bydlel sám – bylo tam všude cítit jakousi podivnou zatuchlinu a liják bubnoval do okýnek rozdělených na čtverečky takovými roztodivnými rámečky. V krbu, a pohled na žhavý krb v domácnosti byl pro mne novinkou, v krbu plápolal ohýnek, opravdový ohýnek, všude ale jakoby to čpělo kouřem. Byla to perná rána na moje evropské oko vypěstěné v Praze a dopěstěné švýcarskou domáckou útulností. Tenhle domeček s krbem a zatuchlinou - a švýcarská domácnost, to bylo nebe a to byly dudy, spíše arciť dudy a nebe... Seděl jsem, mlčel jsem, jakou řečí jsem také měl mluvit? Asi po hodince jsme se zvedli, rozloučili a pádili v lijavci taxíkem zpět do vlnitého prostředí naší útulné Orontes. Vnitřní Melbourne jsme úplně minuli, a když třetího dne stávkou vynuceného klidu páky ve strojárně naší lodi se daly opět do pohybu, a když se Orontes – tentokrát už náležitě řízena místním lodivodem - úspěšně vymotala z toho nehostinného melbournského přístavu, nepocítoval jsem ani kapilinku lítosti. Ani za nehet. Ty tři dny v tom melbournském dešti ve stávce dokařů mně ale až dodnes ne a ne se vytrátit z povědomí, nějak je to tam všechno dosud houževnatě zaklíněno a trčí to tam a trčí. Nu, stalo se to, stalo, a odeštátí se mi to v hlavě zkrátka už asi nikdy nemůže a nemůže...

Orontes naštěstí odhodlaně a s vervou nikterak nezmírněnou melbournskou nepohodou mířila k dalšímu australskému přístavu. K našemu, k mému konečnému cíli – cíli ovšem nijak nevytouženému – k cíli šestinedělní plavby napříč zeměkoulí ze severozápadu na hluboký jihovýchod. Teď už měla zamířeno jen na Sydney. Plnou parou, aby alespoň zčásti dohnala čas zanedbaný v Melbourne stávkou dokařů. Plnou parou na Sydney. Mezi nejjihnějším cípem australského zemědílu a Tasmánií se pak stočila k severu a jednoho zimního červnového jitra, ještě za tmy a chladu, zastavila před vjezdem do sydneyjského přístavu...

(Pokračování)

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Kdo se na něj koukne, toho pešek bouchne... Nu, pravdaže, tak nějak to ten pešek prováděl. Chodil on si prostě okolo, a nebylo radno se na něho kouknout. Nebo třeba jen se na něho i jen mrknout. Ono se prý to koukání - jako slovo - do češtiny zapletlo nějak z němčiny, a to dokonce již před poměrně drahnou dobou. Staročesky „vyk-úkati“ prý znamenalo vyhlížeti, a bylo snad i jisté sloveso „nakaukati“. Dnes těch odvozenin z toho koukání máme celičkou řadu, bohatou úrodu - vykukovat, pokukovat, koukat i koukat se, nakukovat, nakouknout, překukovat, a to jen co do sloves. Český jazyk má ale i koukání a vykuka, a dokonce i to „kuk!“ - čeština si prostě z toho původně prý německého základu „kucken“ nebo i „gucken“ docela typicky vytvořila podle své chuti za těch pár století celou sérii výrazů slovesných i jinotvarů. Všechno to četné potomstvo dnes takový ten náš taxikář Venca Balvan běžně používá v nejrůznějších rodech, pádech čísla jednotného i množného, a slovesných tvarech, i když jejich původ je mu absolutně lógr. Hrábalo se kdysi jednoduše do němčiny a hned z toho povstala úroda všeho potřebného nebo alespoň upotřebitelného. Ovšemže se může čeština pochlubit i jistými vlastními synonymickými slovesnými tvary domácího původu jako hledět, vzhlížet, nahlízet, dohlížet, přihlízet, přehlížet, uhlížet, a podstatnými jmény hled, pohled, přehled, dohled, náhled, výhled - ty si Venca Balvan sice někdy i přečte ve večerníku, ale setrvá ve své taxikářské zásobě slov u těch kukanců. Právě tak Vencův bodrý vídeňský kolega, Willy Scheissmeister, nikdy nešetří tím svým „guck mal“... On i ten bratránek toho „gucken“, i takové to německé „merken“, má jistého vzdálenějšího, leč přece jen pokreyního, příbuzného i v našem jazyce - zmerčit, zaznamenat, všimnout si, zpozorovat. Člověk si může někoho všimnout, zaznamenat něčí přítomnost, někoho zpozorovat - ale to „zmerčit“ má takovou určitou osobitost, je to trošilinečku odlišné od těch jiných

výrazů, nesouhlasíte? Někoho někde zmerčit není úplně totéž jako někoho si všimnout, někoho zaznamenat, upozorovat – zmerčit je prostě zmerčit. Všimnout si někdy letmo můžeme třeba puštěného oka v dámské punčošce, my mužští fikulové a notoricky bystří pozorovatelé přírodních krás, ale když zmerčí micinka pejska, je hned ta tam...

Vraťme se ale k tomu kouknutí, odkouknutí, odkoukávání. Samozřejmě, že se dá i odpozorovat, ale přidržme se toho odkouknutí. Kdybychom to vzali tak kolem a kolem a úplně dokola, před nějakými těmi třemi tisíci léty češtiny asi vůbec nebylo, anebo jí třeba už i bylo, ale byla v plínečkách a batolila se někde kolem Dněpru se svými slovanskými sourozenci. Právětak jako němčina, germánština, ta se rovněž asi někde batolila. Písmo slovanské nebo germánské ale prostě zatím nikde. Na písmo se muselo dost koumat, a na to naši, zprvu i dost svalnatí indoevropští prapradědové holt ještě dost nebyli. To se tehdy nebatolilo nikde. O francouzštině neměl tenkrát ještě nikdo vůbec ani nejmenšího ponětí, o angličtině nebylo a nemohlo být ani vidu ani slechu, britské ostrovy – snad již pořádku osídlené Kelty, teprve čekaly na Césara a jeho legie, a i na Vikingy, leč takové smělé invase nebyly tou dobou ještě vůbec chystány, a nebylo ani pohotových chystatelů. Ovšem na druhé, té severní straně zeměkoule to už před těmi třemi tisíci léty dávno frčelo, a frčelo to daleko mohutněji než v zaostalé matce Evropě. Na jedné straně Himaláji už se, jak dnes dobře známe, dovedlo psát i číst čínsky, na druhé straně Himaláji, v Indii, už učení pánové ovládali sanskrt slovem i písmem. V Americe - rozhodně v té severní – se ale ještě asi tím časem volně pásli bizoni, rudoši tam možná už lovili skalpy, v Austrálii rozptýlené kmeny pokročilejších z domorodců foukaly ve volných chvílích pro nerafinovanou zábavu na didžerydú, pokud nepohazovali bumerangy sem i tam a nepojídali ještěrky, ale na severu afrického kontinentu v Egyptě se už pokrýval papyrus a pokrývaly i stěny písmovými znaky. V Evropě se už jenom pouhé ještěrky arci již u těch nejlepších jižnějších tabulí nepojídaly, ale s písmem se tenkrát před těmi třemi či čtyřmi tisíci léty nikdo asi moc ještě ani nevytáhoval. Řekové už ovšem leccos pochytily nebo přímo odkoukali od Peršanů, od Izraelitů a Fěničanů, to asi ano, a Etruskové - a po nich Římané - už se jim asi začínali dívat trochu přes rameno do karet. A odkoukávat od nich. Přirozeně. Však jsme a byli jsme lidé. Na naši matku Evropu, která si to nakonec všechno kolem sebe, před sebou a za sebou dovedla šikovně podmanit, to nebylo - uznejte - nic moc. A když se ti Řekové konečně náležitě rozepsali, Římané to od nich prostě odkoukali, a pak už to písmo v Evropě začínal odkoukávat jeden výtečník od druhého. Nutno ovšem doznat, že to ta latina přece jen, i při tom vzájemném odkoukávání, až poměrně donedávna všechno vedla a držela si prim. Sem tam i za pomoci rány kopím sem, prakovou koulí tam, odmítnutím požeňání, jak kdy.

Jsme tedy opět u toho odkoukávání. To všude v dějinách sehrálo velevýznamnou roli, a samozřejmě nejen ve věcech jazykových. Kdekdo kdy a kdekolí od sousedů odkoukával a odkoukával. Jako by se prostě opičil. Řím byl sice svého času jedinou a nespornou evropskou velmocí, ale vojensky slabým Řekům odkoukával nejen jejich vytríbené náboženství a propracovanou filosofii, jejich řeč - ta všemocná latina té řečtině postupem doby ukrádala a ukrádala slovíčko za slovíčkem, až si nakonec „osvojila“ z té řečtiny kde jen se co osvojit dalo, a zatlačila chudinku řečtinu – docela nestydatě a bezostyšně do koutka jihoevropského jihovýchodu. V těch končinách však jen dočasně. Řečtina potom v impériu Byzance rozkvétala mnoha květy přes Sofii až do Kieva a daleké Moskvy. Francouzština nejdříve dlouho sedala v koutku, byla to hodná, moc a moc hodná holčinka, až ji nakonec přece jenom našli a ona dala, ta potvůrka, všem flek. Dovedla jít na to od lesa. Nejdříve se ovšem musela vůbec narodit, a rodila se na dost frivolních rtech římských vojáků v poměrně odlehle Gálii, ale vyrostlo z ní pak děvče jako lusk. Elegance sama. Prostě šmrnc a všemi a všude uznávaná a oceňovaná pružnost. Dokonalý zázrak – z obhroublé hatlaniny římských žoldáků do vznešenosti pařížských salonů.

S angličtinou to bylo ještě poněkud problematičtější. Na angličtinu se muselo v Evropě čekat o kapinku, o nějaké to stoletíčko déle, ta si dávala dost načas, váleli a vtloukali do ní těsto ze sasštiny, latiny, řečtiny, francouzštiny, španělštiny, italštiny s jemňoulinkým příměškem keltštiny a kdoví ještě z jakých koutů světa - nu a hledme, odkoukala si tam i onde kdeco, vem kde vem, všude bylo ledacos k zapůjčení nebo ukradení, ale dnes, dnes je ona ta angličtina panečku vládkyní komunikujícího světa, rozhodně světa elektronického. Takže člověk by řekl, že to ta

angličtina dovedla odkoukat jak se patří, že? Sebrala, posbírala si to všechno jazykové bohatství dost vulgárně a bez servítků Jinými slovy, odkoukával za těch posledních tři tisíce let kdekdo a kdeco a odkud se odkoukávalo. O tom odkoukávání se samozřejmě nijak moc a nijak často nehovoří. Totiž, hovoří se o něm nerado. Jde spíše o to, jak to světu presentovat, jak to, to důmyslné odkoukávání, světu umět předložit na talíř a netvářit se přitom nijak upejpavě, vůbec se prostě nezardít, nehnout ani brvou, aby nikdo ani nic nezmerčil. Nu a proč by merčil a zmerčil, všichni mají svých starostí dost a dost, a prozrazovat na sebe nějaké odkoukávání by věru nebylo ani v dobrém tónu. Odkoukalo se, odkoukalo, šlohlo se to, šlohlo se ono, – nu a co? Proč by se neodkoukalo? Odkoukal, jak napověděno, kdekdo a kdeco.

Takže, vážení přátelé, klidně příznejme, prozradíme klidňanko sami na sebe, a také sami sobě, že to kouknutí jsme té němčině prostě a tklivě odkoukali. Možná ani odkouknout nemuseli, však máme dost toho vlastního – jak pověděno, odpozorovali jsme to jen přece, docela elegantně a s fortelem jsme to kouknutí odpozorovali. Nebo původně jsme si to jenom jako vypůjčili? Dnes to už ale držíme pevně v hrsti, a jestli to bylo odpozorováno, původně jen vypůjčeno nebo jen skromně osvojeno – záleží dnes na tom vůbec? Třeba si raději jen jednoduše s bratry Slováky bez toho nejslabšího zardění povíme - čo bolo to bolo, terasky je čeština majorom. A hotovo.

SOKOL - Malé dějiny velké myšlenky

Recenze knihy bratra Jana Waldaufa *Bořek Šindler*

Především bych rád uvedl, že tuto historii Sokola nelze prostě pokládat za malé dějiny velké myšlenky. Jsou to, bez nejmenší pochyby, velké dějiny velké myšlenky.

Bratr Waldauf obohatil sokolskou literaturu, a vůbec moderní českou literaturu, monumentálním dílem, jež přetrvá mnoho a mnoho generací čtenářů nejen jako sokolský „evergreen“, ale jako významný dokument jednající o určitém úseku českých, československých dějin mezi druhou polovinou devatenáctého století a ve století dvacátém. Jsou to dějiny české spolkové organizace, která od svého založení již přetrvala velkou řadu let a byla schopna znovu se vzpružit po osudných ranách již bezohledně zasažených německými i bolševickými nepřáteli. Zcela zvláštním rysem tohoto historického díla je ta okolnost, že se také zabývá právě tím dějinným úsekem, kdy Sokol svobodně přežíval po několik desetiletí jen v exilu, a kdy jeho členové byli doma ustavičně vystavováni nebezpečí persekuce.

Sokolská historie bratra Waldaufa je rozložena na tři mohutné díly – první z nich se objevil již před několika lety a byl tehdy již také v našem sydneyjském Věstníku recenzován. Byl to – podle slov autora – stručný přehled sokolských dějin do roku 1948 „doplňný popisem zničení sokolské organizace komunisty v Československu a vzniku a činnosti československého sokolstva v exilu“. Nyní máme příležitost těšit se čtením a studiem dvou dalších dílů vydaných v roce 2010 nakladatelstvím Atelier IM Luhačovice v České republice v redakci Ireny Voštové. Onen druhý díl, jímž se zde dnes zabýváme, nese podtitulek „Československé sokolstvo v zahraničí 1952-1975“, a je tedy časově omezen na tak udaných třiatdvacet let. Text celé knihy je vhodně doplněn četnými fotografiemi, které už samy o sobě mají dnes nesmírnou historickou cenu. V úvodním slově k druhému dílu autor cituje tato moudrá slova Aloise Jiráska z jeho románu Skály: „To budiž nás všech přirozeností, abychom v protivenstvích strachem neschli, alebrž se zelenali jako strom odvahou a nadějí, abychom chyby své poznali a pevně stáli, když nepřátelé myslí, že nás přemohli a námi o zem udeřili, abychom byli jako skály.“ Výstižnější citát pro období, kdy byl náš národ postižen vleklou bolševickou pohromou, mohl být jen sotva vybrán

Na počátečních stránkách druhého dílu autor znovu shrnuje činnost zahraničních sokolských jednot v různých částech globu od roku 1948 do roku 1950. Dočítáme se, mezi jiným, že v Austrálii – kde dříve Sokol neexistoval – bylo v roce 1950 založeno šest jednot, a to v Adelaidě, v Canbeře, v Melbournu, v Perthu, v Darwinu a v Sydney. Byly to vesměs zahraniční jednoty exilové. Je pozoruhodné, že první australská jednota byla založena v Canbeře v lednu 1950, a druhá v červnu téhož roku v Darwinu. V Sydney se ustavila první sokolská jednota 5. července 1950 a na

ustavující schůzi se sešlo 49 sokolů, Čechů a Slováků! Z této ustavující schůze byl zaslán do Ameriky dopis starostovi bratru Hřebíkovi. „...Přihlásili jsme se...do veliké rodiny sokolstva v zahraničí a prohlašujeme, že jsme si plně vědomi sokolských povinností a že zůstáváme věrni ideálům zakladatelů sokolstva Dr. Miroslava Tyrše a Fügnera, odkazům prezidentů T. G. Masaryka a Dr. Edvarda Beneše a jejich spolupracovníka Milana Rastislava Štefánika...“ praví se v něm mezi jiným. Palčivou starostí sokolů v Sydney bylo tehdy získání vhodné cvičební místnosti, ale nakonec se podařilo zpočátku cvičit v tělocvičné organizace YWCA přímo ve středu města. To bylo tehdy ještě velmi daleko k postavení vlastní sokolovny – k tomu došlo až po mnoha a mnoha dalších letech... „Během roku 1951 byly také ustaveny přípravné výbory pro založení dalších sokolských jednot v Brisbane, Newcastlu a Bonegille. K ustavení sokolské jednoty v Brisbane po několika letech došlo, v Newcastlu a Bonegille se pro založení sokolských jednot nezískal dostatečný počet zájemců,“ konstatuje bratr Waldauf. V Bonegille byl ovšem pouze ubytovací tábor pro přistěhovalce, kde přistěhovalci setrvali obvykle jen během velmi omezené doby po přistání v Austrálii.

V podstatné části svého druhého dílu dějin zahraničního sokolstva prochází autor chronologicky jednotlivými léty exilového působení. Jednotlivými léty, jednotlivými župami a jednotami v jednotlivých zemích po celém světě. Když touto vzácnou a informativní knihou člověk listuje, prohlíží ji a pročítá – je znovu a znovu ohromen evidentním důkazem autorovy úžasné pile. Nevychází prostě z údivu. Těch podrobných informací za ta dlouhá léta, ty spousty fotografií, těch číselných údajů z jednotlivých míst působení sokolských žup a jednot v několika světadílech během čtvrt století – hovoříme zatím jen o druhém díle! – to musela být mnoholetá a vyčerpávající kompilační práce! Všechno skloubit, všechno ověřovat, opatřovat fotografie faktickými údaji a protkat všechno souvislým textem. Prohlásit to za práci mravenčí by vůbec nemohlo odpovídat skutečnosti. Jako by to byl skutečně výsledek pilné činnosti celého mraveniště. Přestože se kniha samozřejmě zabývá především věcmi sokolskými a sleduje dění v župách a jednotách rozsetých po celém světě, autor se přece jen také tu a tam dotýká i událostí mimosokolských, a zasazuje tak sokolské exilové dění do širšího rámce světového historického kontextu. Jedna dlouhá a podrobná pasáž je kupříkladu věnována úmrtí a pohřbu vdovy po prezidentu Benešovi, paní Haně Benešové, v prosinci roku 1974 v Praze, kdy se komunistický režim přičiňoval o to, aby se oné události dostalo co nejméně publicity.

Konání sokolských sletů, celosvětových i v jednotlivých zemích, je ovšem v knize věnována zvláštní pozornost. V této souvislosti si připomeňme, že australským sokolům se dosud nikdy nepodařilo samostatný slet uspořádat, ačkoliv se během let jejich obyčejně nepočtení delegáti zúčastňovali sletů ve Vídni, v Curychu i jinde – a zde jistě sehrála svou roli především obrovská vzdálenost Austrálie od center sokolských dění v Evropě a v Americe a s ní spojené značné finanční náklady. Bratr Waldauf ve své knize uvádí, že první sokolský slet v Kanadě byl pořádán v Torontu v červenci roku 1953. Byl to slet mimořádně významný i tím, že po XI. sletu v Praze v roce 1948 a po sletu Sokolské župy v exilu Dr. Edvarda Beneše v německém uprchlickém lágru Ludwigsburgu v roce 1949, to byl první slet československého sokolstva v zahraničí. První sokolovna v Kanadě byla otevřena v Torontu rovněž v roce 1953. Nicméně na podzim téhož roku vznikl v kanadském Sokole rozkol, a to právě v jednotě Toronto „a veškeré snahy o jeho urovnání ztroskotaly.“ Nic nového pod českým sluncem, ať exilovým ať domácím – na pěstování rozkolových situací jsou Češi machři. Však takovým rozkolovým situacím docházelo i v australských i jiných jednotách, ale obyčejně se to po čase dovede opět uspořádat...

Exilové Ústředí Sokola ovšem bylo hned od prvních let umístěno ve Spojených Státech, a ani tomu snad nemohlo být jinak. Našel tam po odchodu z republiky asyl starosta bratr Hřebík i náčelnice sestra Provazníková, a také mnoho dalších čelných sokolských činovníků. Je věru pro české organizace zcela typické, že i na nejvyšší sokolské úrovni docházelo hned od počátku k různým třenicím, a tak se i stalo, jak na to poukazuje sám autor, že Ústředí bylo od svého ustavení vystaveno nepřízni Americké obce sokolské. Nadměrné zdůrazňování rozkolů v zahraničním sokolstvu není však účelem této recenze. Je ovšem třeba ocenit autorovu snahu neskrývat tu a tam vzniklé potíže pod pokličkou iluze neposkrvňované sametové jednodlosti.

Mezi nejúspěšnější výsledky činnosti Sokola v zahraničí v období pojednávaném v tomto druhém díle spisu bratra Waldaufa zajisté patří konání tří sokolských sletů uspořádaných Ústředím. Prvním takovým sletem byl jubilejní slet ve Vídni konaný 9. července roku 1962. Autor o něm na stránce 338 píše m. j.: „Svým rozsahem nebyl sletem největším, neboť obrovské vzdálenosti, jimiž byly od sebe zahraniční jednoty odděleny, nedovolily, aby se jich zúčastnili jejich členové ve větším počtu. Svým významem to však byl slet velký a mimořádně důležitý...“. – Druhý slet Ústředí konaný v kanadském Montrealu v době pořádání tam světové výstavy v roce 1967 vhodně splynul s pořádáním sletu kanadského Sokola. Jednou z jeho sensací bylo vystoupení z Československa právě uniknuvšího vězně komunistického režimu Zdeňka Slavíka. Slavík měl tehdy ještě čas přihlásit se do Sokola v Torontu, stihnout nácvik sletových prostných a pozdravit schůzi výboru Ústředí konanou ještě před zahájením sletového cvičení. Tento jeho nadšený projev otištěný v knize bratra Waldaufa končil těmito pohnutými slovy: „...A až se slavně vrátíte, rozkvetou zase strahovské a petřínské pláně a v záplavě těch tří našich drahých barev vás národ všechny, sokolové, s láskou a nadšením přivítá. Přivítá radostně, protože jste nezklamali jeho důvěru.“ ... Nu jak víme, sametoví chartisté se zasloužili nakonec o to, že po „návratu“ sokolové museli začínat doma bojem o navrácení komunisty zcizeného vlastního majetku. – Třetí sokolský slet Ústředí se opět odbýval ve Vídni, a to v červenci roku 1972. Druhý díl „Malé historie“ i o něm přináší obsírnou zprávu. Časopis sokolského Ústředí Československý Sokol v zahraničí vydávaný v kanadském Torontě přinesl ve svém úvodníku článek Dr. Mikuláše Ferjenčíka, bývalého československého ministra v exilu pod titulem „Sokolská myšlienka v exilu“ v němž se – podle knihy bratra Waldaufa – dočítáme mimo jiné i toto: „Naša národná budúcnosť a budúcnosť slobodného, samostatného štátu Čechov a Slovákov je dnes znova v nebezpečí... Existujúca sokolská organizácia mohla by hrať a mať pri vzniku... národnej, bojovej jednoty všetkých zložiek exilových, úlohu rozhodnú“. To byly myšlenky pronesené tehdy Slovákem prominentním v československém exilu.

Člověk znovu a znovu prochází tímto nevšedním historickým sokolským drahokamem, potkává se ale s jednou nemalou potíží: co vměstnat do počtu řádek nezbytně omezeného objemem našeho Věstníku? Rád by člověk psal a psal, avšak redakční povinnost velí nasadit přílišnému nadšení přece jen uzdu. Nelze však odolat ještě alespoň jednomu pokušení. Bratr Waldauf poctil australský Sokol ve své knize četnými informacemi o dění v jednotách jednotlivých států a není prostě možno, alespoň některých z nich se zde nedotknout. Uvažme ale – jde o chronologický rozsah dvaceti tří let, a autorovo pero je do australského inkoustu štědře namáčeno – kdybychom každý rok obdařili i jen jednou jedinou větou, upleteme z nich dlouhatánský odstavec... Leč nedá to člověku, nedá... Už jenom ta samotná jména někdejších činovníků dovedou přilákat. Vojtěch Vávra, Dr. Jaroslav Lukáš, Vlasta Kučerová, Jana Čermáková-Scottová, Ladislav Rokyta, Fridolín Čtvrtečka, František Haberland, Bohumil Chmelař, Jaroslav Příplata, Oldřich Baxant, Miroslav Doležal, Alois Šalamoun – jako hlavní funkcionáři a členové výboru sydneyjské jednoty v roce 1952! Co jméno, to vzpomínka... Ovšem „V Sydney došlo v roce 1952 ke krizi...“ připomínají nám slova bratra Waldaufa. Dočítáme se také, že oslavu 28. října pořádala jednota toho roku společně s Československým sdružením a sportovním klubem S. C. Prague... Jednota Perth v Západní Austrálii se mohla v první části roku 1952 vykázat velmi dobrou činností...

„Rok 1953 byl pro sokolskou jednotu v Sydney velmi obtížným rokem,“ čteme v další kapitole... V tomto roce procházela naše jednota „těžkou krizí“, a v roce 1954 Sokol Sydney „nevykazoval žádnou činnost“. Se zarmoucením potom čteme, že jednota Sydney se po celý rok 1955 „uložila ke spánku“... – V roce 1956 byla – podle kronikáře Čtvrtečky – obava, že Sokol zanikne. – V roce 1957 však Sokol Sydney svou činnost „plně a úspěšně obnovil“ – byl ale „světlou výjimkou v neutěšeném stavu sokolských jednot v Austrálii“. Avšak, než se rok s rokem sešel, osmého března roku 1958 pořádala jednota vzpomínkovou oslavu narození T. G. Masaryka, v jejímž pořadu se 300 přítomným „představili cvičenci všech složek v počtu plně stovky“! Při oslavě osmadvacátého října toho roku a oslavě 40. výročí vzniku Československa byla vydána první v Sydney tištěná česká kniha a byl také slavnostně rozvinut prapor jednoty se sokolským heslem Paže tuž – vlasti služ! V prosinci byla pořádána mikulášská nadílka pro děti. Při těchto všech příležitostech prominentně působil bratr Mojmír Zachar, sportovní referent jednoty. K tomu bych rád připojil, že Mojmír

Zachar dříve po léta pracoval na Nové Guineji a posílal odtamtud živé reportáže do melbournského Hlasu domova. Po návratu do Sydney se pustil do sokolské činnosti. – V roce 1959 působily v Austrálii „již jen dvě jednoty – jednota Melbourne, která vykazovala jen nepatrnou činnost, a jednota Sydney, která po obnově své činnosti naopak vykazovala stále se zvyšující počet členstva“. To už byli ve výboru starosta Haramul, Hana Křepelová, Rudolf Mestek, Božena Mesteková, Ladislav Prokop, Karel Sudek a Roman Hosák. – Zatímco v příštím roce 1960 jednota Melbourne „snad formálně ještě existovala, žádnou činnost však nevyvíjela,“ sokolská jednota Sydney „oproti tomu vykazovala značnou činnost ve všech oborech svého působení,“ čteme se smutkem a zároveň i s potěšením. Sokol Sydney pořádal výlety spojené se závody, taneční zábavy a šibřinky a mezi členy výboru se objevuje jméno náčelníka bratra Jaroslava Jansy.

Jednota v Sydney už v roce 1961 jela skutečně naplno. Byla obnovena škola pro české děti, oslavilo se narození T. G. Masaryka „vzornou cvičební hodinou“, konaly se vepřové hody, taneční zábavy, včetně zábavy Josefské, šibřinky s rázem Z operety do operety, mikulášská nadílka pro děti, a pokračovala sbírka na postavení vlastní tělocvičny. Jednota též změnila své jméno na Sokol Gymnastic Association Limited, aby byla schopna jako právní entita vlastnit ve státě New South Wales nemovitost. K postavení sokolovny bylo tehdy ale ještě daleko... „Vzestupnou činnost“ projevovala naše jednota i v roce 1962 – jako už tehdy jediná zbylá sokolská jednota v Austrálii. – Ve výboru jednoty zvoleném valnou hromadou sydneyjské jednoty v roce 1963 už figurují jména Dr. Bedřich Mikl, Kamila Mojžíšová, Ladislav Mojžíš, Jiří Sergějev, Bedřich Kabriel, Karel Šulák – někteří z nich už byli voleni v uplynulých letech. Na farmě bratra Sergějeva se konala Matějská pouť. To, že sydneyjská jednota vykazovala v roce 1963 a v dalších letech „velikou činnost“, je po pravdě odůvodněno tím, že hnací silou byla snaha o získání „vhodného objektu k vybudování sokolovny...“. – V roce 1965 se objevují ve výboru jednoty jména Aleš Nypl, J. F. Broženský a Oldřich Mařík. – O rok později dochází konečně v Brisbane k ustavení nové jednoty. – K roku 1967 uvádí bratr Waldauf, že jednota v Sydney byla již „několik let největší jednotou Ústředí“ – s 248 členy. Být největší exilovou jednotou mělo svůj význam! Pokladníkem byl na tento rok zvolen K. Saltman.

Během roku 1968, v době „pražského jara“ došlo v Československu k pokusu o obnovení Sokola, jen ovšem k pokusu. Snahy byly nakonec ovšem zmařeny srpnovou sovětskou invazí. Sydneyjská jednota zvolila na tento rok výbor se stejným obsazením jako roku minulého, za opětného starostenství bratra Václava Haramula. Náš Věstník dosahoval již velmi vysokého nákladu a bylo rozesíláno 565 výtisků! – V následujícím roce byla cvičební činnost sydneyjské jednoty opět velmi bohatá, právě tak jako její činnost společenská, s Josefskou zábavou, šibřinkami, vepřovými hody a jinými událostmi. Během oslavy k 28. říjnu byla v hale St. James žactvu předána sokolská standarta. – Další rok probíhal obdobně. Podle údajů v Malých dějinách zaznamenaných na rok 1971, nově založená jednota v Brisbane nevykazovala již druhý rok žádnou činnost. V Sydney byl naopak tento rok zahájen radostně, neboť jednota dostala od příslušných míst příslib schválení koupě stavebního pozemku k vybudování sokolovny! Toho roku byl starostou Rudolf Mestek, náčelníkem Oldřich Mařík, náčelnicí sestra Božena Mesteková a pokladníkem již opět dalším rokem Miroslav Moravec. U příležitosti výročí narození T. G. Masaryka promluvil na oslavě pan Herbert Polesý – a kdo z nás si Polesýho seniora pamatuje, dobře ví, jak květnatě a jak výbornou češtinou tento syn jičínského rabího a přitom i odchovanec jezuitského gymnasia dovedl řečnit. – V roce 1972 považovalo sokolské Ústředí brisbanskou jednotu v Austrálii za zaniklou. V Sydney vznikly potíže kolem dřívě slíbeného zakončení úředních procedur kolem stavebního pozemku na zbudování sokolovny. Bratr Rudolf Mestek pokračoval ve starostenství i tento rok. Dorostenky získaly na přeborech státu New South Wales mistrovský titul v moderní gymnastice – a jak si pamatujeme, pod vedením sestry Mestekové. Sestra Mesteková také vytvořila mezi dorostenkami čilou taneční skupinu. – Příštím rokem obnovila „po delší době opět svoji činnost“ jednota brisbanská – a jak víme, stalo se tak na hlavní popud bratra Broženského, který se s rodinou přestěhoval do Queenslandu ze Sydney. Sokol Sydney toho roku ustavil školu českého jazyka s výukou konanou po cvičení žactva. Starostou opět zůstal bratr Mestek, náčelníkem Oldřich Mařík, náčelnicí Božena Mesteková a objevuje se jméno mimořádně činného a obětavého bratra Vladimíra Steklého jako jednatele. Na mimořádné hromadě byl schválen návrh na stavbu

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL
KVĚTEN-MAY 28; ČERVEN-JUNE 11, 25
VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

~~~~~

SBS RADIO

Vysílá v češtině každý čtvrtek ráno od 9 do 10 hodin Sydney FM 97.7 a AM 1107 a Canberra FM 105.5; v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3	Canberra	FM 105.5
Darwin	FM 100	Hobart	FM 105.7	Melbourne	FM 93.1 a AM 1224
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3	Sydney	FM 97.7 a AM 1107
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7		
Slovensky:	Adelaide	FM 92.9	neděľa v 9.00 hodin		
	Brisbane	AM 1053	utorok o 13.30 hodin		

~~~~~

Český *dialog* **Czech** *Dialogue*

Nezávislý kulturně politický dvouměsíčník vychází již od roku 1990, tedy devatenáctým rokem. Je zaměřen na udržování kontaktů se zahraničními Čechy. Jeho záměrem bylo zrušit uměle vytvořenou bariéru mezi lidmi TADY a TAM, tedy mezi těmi, kteří zůstali v Československu a mezi těmi, kteří odešli do exilu.

Za osmnáct let jeho existence se podařilo vytvořit periodikum s takovými články a názory, které v jiných časopisech nenajdete. Velká část čtenářů je také z České republiky; zajímá se o osudy i aktivity Čechů žijících v nejrůznějších koutech naší planety, ať už jsou to USA, Kanada, Austrálie, většina evropských států, ale i Argentina, Brazílie, Nový Zéland, Jihoafrická republika a další země. Vydavatelem časopisu je občanské sdružení Mezinárodní český klub a šéfredaktorkou Eva Strížovská.

Do časopisu přispívají autoři z ČR i ze zahraničí: historička Jana Volfová (ČR), Martin Mejstřík (ČR), spisovatel Ota Ulč (USA), Barbara Semenov (Austrálie), Michaela Swinkels (Belgie), Věra a Karel Pokorných (Holandsko), Blanka Kubešová (Švýcarsko), Jitka Vykopalová (Švédsko), Václav Židek (Německo) aj. Naším autorem byl také spisovatel Jan Beneš, který už bohužel není mezi námi.

Kromě politických, kulturních a historických článků obsahuje mnoho názorů v příspěvcích a dopisech čtenářů. Vzhledem k tomu, že někteří mladší čtenáři v zahraničí mají potíže se čtením v českém jazyce, obsahuje časopis také anglické překlady vybraných článků.

Napište nám. A nezapomeňte si napsat o informace o oblíbeném **Českém kalendáři** – knížce, která přináší spoustu milého čtení.

Objednávky můžete adresovat přímo na: Český dialog, Sokolovská 179, 190 00 Praha 9; tel. 420 266 311 241 (dopoledne), fax 420 222 221 344, mobil 420 739 091 057, e-mail: strizovska@seznam.cz, m.fialkova@centrum.cz nebo kontaktovat naši milou zástupkyni v Austrálii: Jana Růžicka, 82 Cardwel Str., Arakoon, NSW 2431, e-mail: **Ruzickajana@yahoo.com.au**

OBJEDNEJTE SI, POMŮŽETE UDRŽET OJEDINĚLÝ ČASOPIS